

Ikt. sz.: GIB/48-1/2012.

GIB-25/2012. sz. ülés
(GIB-116/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Gazdasági és informatikai bizottságának**
2012. június 25-én, hétfőn, 11 óra 54 perckor
az Országház főemelet 37-38. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)</i>	6
<i>Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter beszámolója</i>	6
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	9
<i>Válaszadás</i>	21
<i>A napirendi pont lezárása</i>	26
<i>A Magyar Nemzeti Bankról szóló 2011. évi CCVIII. törvény módosításáról szóló T/7742 számú törvényjavaslat (Általános vita)</i>	26
<i>Zsarnóci Csaba helyettes államtitkár (NGM) szóbeli kiegészítése</i>	26
<i>A Magyar Nemzeti Bank álláspontjának ismertetése</i>	27
<i>Kérdések, észrevételek</i>	27
<i>Reflexiók</i>	32
<i>Döntés általános vitára való alkalmasságról</i>	33
<i>A devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló T/7769. számú törvényjavaslat (Általános vita)</i>	33
<i>Szóbeli kiegészítés</i>	33
<i>A tárca álláspontjának ismertetése</i>	34
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	34
<i>Válaszadás</i>	35
<i>Döntés általános vitára való alkalmasságról</i>	35
<i>Egyebek</i>	35

Napirendi javaslat

1. Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. A Magyar Nemzeti Bankról szóló 2011. évi CCVIII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/7742. szám)
(Általános vita)
(Első helyen kijelölt bizottságként)
3. A devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/7769. szám)
(Dr. Kocsis Máté és Szabó Zsolt (Fidesz) képviselők önálló indítványa)
(Általános vita)
4. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Rogán Antal** (Fidesz), a bizottság elnöke

Kovács Tibor (MSZP), a bizottság alelnöke

Volner János (Jobbik), a bizottság alelnöke

Bencsik János (Fidesz)

Dióssi Csaba (Fidesz)

Herman István Ervin (Fidesz)

Dr. Kupcsok Lajos (Fidesz)

Manninger Jenő (Fidesz)

Márton Attila (Fidesz)

Dr. Mengyi Roland (Fidesz)

Riz Gábor (Fidesz)

Riz Levente (Fidesz)

Román István (Fidesz)

Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz)

Vantara Gyula (Fidesz)

Dr. Aradszki András (KDNP)

Dr. Seszták Miklós (KDNP)

Dr. Baja Ferenc (MSZP)

Burány Sándor (MSZP)

Tukacs István (MSZP)

Hegedüs Tamás (Jobbik)

Schön Péter (Jobbik)

Dr. Lenhardt Balázs (Jobbik)

Scheiring Gábor (LMP)

Helyettesítési megbízást adott

Koszorús László (Fidesz) Dióssi Csabának (Fidesz)

Dr. György István (Fidesz) Herman István Ervinnek (Fidesz)

Márton Attila (Fidesz) megérkezéséig Manninger Jenőnek (Fidesz)

Riz Levente (Fidesz) megérkezéséig Riz Gábornak (Fidesz)

Vantara Gyula (Fidesz) megérkezéséig Román Istvánnak (Fidesz)

Wintermantel Zsolt (Fidesz) Vantara Gyulának (Fidesz)

Dr. Seszták Miklós (KDNP) megérkezéséig dr. Aradszki Andrásnak (KDNP)

Dr. Baja Ferenc (MSZP) távozása után Burány Sándornak (MSZP)

Tukacs István (MSZP) megérkezéséig Kovács Tibornak (MSZP)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter

Zsarnóci Csaba helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium)

Simor András elnök (Magyar Nemzeti Bank)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 54 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

ROGÁN ANTAL (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mindenekelőtt elnézést kérünk a csúszásért, miniszter úrral egyetemben.

Rögtön el is kezdenék a mai bizottsági ülést. Összesen három napirendi pontra teszek javaslatot: Matolcsy György miniszter úr meghallgatása, a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája, illetve a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítésével kapcsolatos, Kocsi Máté képviselő úr által jegyzett önálló indítvány. Ezek lennének tehát a mai napirendi javaslatok. Kérdezem, hogy a napirenddel kapcsolatban van-e bárkinek kérdése vagy észrevétele.

Alelnök úr, parancsoljon!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt szeretném tisztázni a napirend elfogadása előtt, hogy a miniszter úr mennyi időt szán erre a meghallgatásra, egyáltalán a plenáris ülés megkezdéséig a bizottság be tudja-e fejezni ezt a meghallgatást. Mi úgy gondoljuk, hogy lehetőséget kellene teremteni minden egyes képviselőnek, akinek van kérdése, észrevétele, javaslata a meghallgatandó miniszterhez, az mondhassa el, illetve ügyrendi javaslatként azt is szeretném megfogalmazni, hogy a miniszter úr válasza után minden frakció legalább egy rövid reagálási lehetőséget kapjon. Nem gondolom egyébként, hogy ez beleférne ebbe az egyórás időkeretbe, csak utalnék arra, hogy az előző ciklusban arra is volt példa, éppen a Fidesz-frakció kezdeményezésére, hogy a pénzügyminisztert nyolc órán keresztül hallgatta meg a bizottság. Tehát semmiféle időkorlátot az akkori kormány az ilyen meghallgatásokon nem szabott. Vagy pedig egy másik megoldás, hogy amennyiben a plenáris ülés kezdetéig nem fejeződik be a meghallgatás, akkor az interpellációkat követően folytatódhasson.

ELNÖK: Tisztelt Alelnök Úr! Két dolgot tisztázzunk. Itt alapvetően a miniszter úr meghallgatása szerepel majd napirenden, nem a képviselők meghallgatása, tehát ezt mindig szeretném úgy előre tisztázni. Azt gondolom, a képviselőktől ilyenkor tárgyszerű, lényegre törő kérdéseket, illetve reakciókat vár el az ember. Ennek megfelelően szeretném így is vezetni a bizottsági ülést. Eddig minden alkalommal volt mód arra, hogy körülbelül egyórás időkeretben be tudjuk fejezni, ebben reménykedem most is. Ez nyilvánvalóan önkön is múlik, de külön időkerete ennek a történetnek értelemszerűen nincs. Ha úgy ítélem meg, hogy a bizottsági ülésen az tapasztalható, hogy tartalom nélkül, de megpróbálják az időt húzni, akkor természetesen élni fogok a levezető elnöki jogkörömmel, de remélem, erre egyáltalán nem lesz szükség.

Ennyit tudok reagálni az ön által elmondottakra, és most tekintettel arra, hogy a napirend előtti műfaj nem létezik, ezért, ha van ügyrendi javaslata, akkor tegye meg, ha nincs ügyrendi javaslata, akkor szavaztatni fogok a napirendről.

Parancsoljon!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Tisztelt Elnök Úr! Szeretném még egyszer elmondani és hangsúlyozottan kiemelni, hogy az előző ciklusban soha példa nem volt arra,...

ELNÖK: Mi az ügyrendi javaslata, képviselő úr?

KOVÁCS TIBOR (MSZP): ...hogy a kormány meghallgatott képviselője időkorlátot szabott volna meg előre egy ilyen meghallgatás kapcsán.

Mi egyébként, ha ezt úgy gondolják lebonyolítani, hogy itt mesedélután hallgatunk meg a miniszter úr részéről, és hatalmas áhítattal hallgatjuk a miniszter urat, aztán felállunk egy óra múlva, és elmegyünk, akkor mi egy ilyen nem kívánunk részt venni. De hogyha normális meghallgatást kezdeményeznek, akkor igen, mert van határozott véleményünk és álláspontunk a kormány gazdaságpolitikájával kapcsolatban, aminek hangot is kívánunk adni egy ilyen meghallgatás kapcsán.

Itt nem csak arról van szó, hogy a miniszter...

ELNÖK: Ennek semmi akadálya nincs. Mi az ügyrendi javaslata, alelnök úr?

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Az az ügyrendi javaslatom, hogy amennyiben a plenáris ülés kezdetéig nem fejeződik be a meghallgatás, akkor legyen mód arra, hogy az interpellációkat követően folytatódjon a bizottsági ülésen a meghallgatás.

ELNÖK: Tekintettel arra, hogy ez a levezető elnök jogköre, mérlegelni fogom. Van-e még más a bizottság mai napirendjével kapcsolatban? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, kérdezem, ki támogatja a napirendet, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Burány Sándor jelez.)* Sajnálom, most már szavazásra tettem fel a kérdést. *(Burány Sándor: Nem nézett erre, elnök úr.)* Ki támogatja a napirendet? *(Szavazás.)* Úgy látom, hogy a bizottság 19 igen szavazattal a mai napirendjét elfogadta, hozzá is látunk a napirend megtárgyalásához. Kérem képviselőtársaimat, hogy jelezzék időben, hagytam időt arra, hogy a kérdésnél, felszólalásnál bárki jelentkezni tudjon. Be fogom tartani az ülésvezetés szabályait, mert eddig is megtettem minden alkalommal.

Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Miniszter úr, az előzményektől függetlenül ön következik, parancsoljon!

Dr. Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter beszámolója

DR. MATOLCSY GYÖRGY nemzetgazdasági miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Urak! Tisztelt Bizottság! Miután nem szándékoztam mesedélután – különösen délelőtt – tartani, ezért számokat fogok mondani, amelyek dátumokkal együtt, azt gondolom, még talán alelnök urat és ellenzéki képviselőtársaimat is meggyőzik arról, hogy jó irányba tett lépésekkel és egyértelmű fordulatokkal lehet jellemezni Magyarország új kormányának első félidős működését a gazdaságpolitika, ezen belül az államháztartás és a pénzügyi politika területén.

Számok: június 22-én az Európai Unió pénzügyminisztereinek tanácsa, az úgynevezett Ecofin-tanács kiállította Magyarország kétéves gazdaságpolitikájáról a bizonyítványát. Kiállította, mert megállapította azt, hogy Magyarország két év alatt példátlan gyorsasággal és sikerrel – esetleg ha vetnénk néhány pillantást az eurózóna déli államainak költségvetési helyzetére, szóval példátlanul gyors és hatékony módon –, szokatlan eszközökkel, sok érdeket sértve, de helyreállította a magyar állam pénzügyi háztartásának az egyensúlyát. Ez a bizonyítvány egy egyértelmű döntésben jelent meg, mert a pénzügyminiszteri tanács úgy döntött, hogy felfüggeszti a felfüggesztést, megszünteti Magyarországgal szemben a pénzügyi szankciókat, mert elismerte, hogy az Európai Unió Bizottságának a kiállított bizonyítványa helyes. Abban az szerepel, hogy Magyarország egy 2004-től egészen 2010-ig tartó, az Európai Unió pénzügyi jogszabályait sértő politikával szakított 2010 közepén, és 2010 közepétől az Európai Unió vagy a Valutaalap vagy más stratégiai partnerek által nem

mindig támogatott intézkedésekkel, de helyreállította Magyarország államháztartási egyensúlyát. Ez egy egyértelmű megállapítás, amely megjelent a Bizottság március 13-án, majd május 11-én és végül május végén közzétett jelentéseiben.

Ez két év egyértelmű bizonyítványa, két év magyar gazdaságpolitikájának az államháztartás tükrében bemutatott eredménye. Mindenkinek része van ebben, minden magyar állampolgárnak, minden magyar vállalkozásnak, az Országgyűlés tagjainak, és óriási siker. Hogyha ezt az egyértelműen pozitív döntést és a mögötte lévő pozitív bizonyítványt 2004-től, az uniós csatlakozásunk ideje óta egy tükör elé állítjuk, akkor azt kell önöknek mondanom, hogy 2004-ben, a belépésünk pillanatában Magyarországgal szemben elindult a túlzottdeficit-eljárás. Az akkori magyar kormány, majd a következő kormányok fittyet hányva az európai uniós kötelezettségekre, ezen belül az európai uniós tagsággal kötelezően járó 3 százalékos alatti költségvetési deficit követelményére, 2004-től 2008 végéig vagy a legrosszabb uniós költségvetési deficitet produkálták, tehát vagy a 27. helyen állt Magyarország, vagy a 26. helyen. Volt úgy, hogy egyszer-egyszer megelőzött bennünket hátulról Görögország, de mi 2004 és 2008 vége között egyértelműen az Európai Unió államháztartás szempontjából legrosszabb uniós tagállama voltunk.

Na, innen jöttünk ki, ebből a karanténból, erről a szégyenpadról, ebből a helyzetből. Először 2010-ben egy 7 százalékos hiányt örökölve 4,2 százalékra csökkentettük a magyar államháztartás deficitjét, példátlan eszközökkel, mintegy 760 milliárd forintot kapcsoltunk be közteherviselés és tehermegosztás eszközeivel a magyar államháztartás bevételi oldalára. Példátlan egyensúlyjavító intézkedés történt, amely természetesen az érintettek egyetértését ugyan nem vívta ki, de most utólag, két évvel később – valljuk be – az Európai Bizottság, valamint az Unió pénzügyminiszteri tanácsa végül mégiscsak a pozitív jelzéssel azt mondta, hogy igen, lehetett ilyen úton járni, mert sikeres volt. Mert beállította Magyarország 2011-ben – 16 év óta először – azt az átmenetinek bizonyuló, de mégiscsak szerencsés állapotot, miszerint többletet mutatott a magyar államháztartás 2011-ben. Ezt a többletet természetesen a korábbi kötelező magán-nyugdíjpénztári rendszer reformjával értük el, de többletet mutatott Magyarország államháztartási egyensúlya.

Ha leszámítom az egyszeri magán-nyugdíjpénztári vagyoni hatásokat, akkor is, az Országgyűlés tagjai által jóváhagyott 2,94 százalékos deficit helyett 2011-ben a magyar államháztartás 2,43 százalékos deficitet ért el. Tehát ha leszámítom az egyszeri hatásokat, a magán-nyugdíjpénztári hatásokat, Magyarország már elérte 2011-ben a 3 százalékos alatti hiányt, és itt vagyunk 2012-ben, ebben az évben – még egyszer: a pénzügyminiszteri tanács pénteki, június 22-ei döntése szerint – Magyarország tartani tudja nem csupán a 3 százalékos alatti, hanem a 2,5 százalékos hiányt. A bizottsági előrejelzés szerint, amit tehát megerősített az Ecofin-tanács, Magyarország a jövő évben mélyen 3 százalékos alatti hiányt ér el, az ő előrejelzésük szerint ez 2,7 százalékos, a mi költségvetési előrejelzésünk szerint 2,2 százalékos.

Mindezt úgy értük el, hogy 2011-ben az uniós átlagon növekedett a magyar gazdaság, 1,6 százalékkal, a visegrádi országok közül Csehországgal azonos mértékben. A másik két ország jobb, sokkal jobb helyzete folytán sokkal gyorsabban tudott növekedni. Ezt úgy értük el, hogy a folyó fizetési mérlegünk – és négy-öt ilyen ország van az Unióban – többletet mutat, és úgy értük el, hogy majdnem 6 százalékos, 5,8 százalékos reálkereset-bővülés történt Magyarországon. Ezen belül a három- és többgyermekes családoknál 19 százalékkal nőtt a reálkereset, és a két- és egygyermekes családoknál is egyértelműen bővült, és természetesen önök ismerik, hogy az arányos egykulcsos adórendszer következtében a 216 ezer forint fölött keresőknek is egyértelműen jelentős reálkereset-bővülésben volt részük. Ez a 2011-es év adott alapot arra, hogy a Bizottság a '12-es prognózisát és a '13-as kitekintését a gazdaságpolitika bizonyítványaként fogja föl.

Az Európai Unióban ma, de egyébként a fejlett világ egészében egy országot nagyon kevés – ez igazából igazságtalanság – mutató alapján mérik. A legfontosabbnak tekintik az

államháztartás hiányának számát; sajnálatos módon általában hiánnyal küzdenek, az angolszász államok 10 százalék feletti hiánnyal, az uniós tagállamok pedig 5-6-7 százalékos deficittel. Magyarország ebben a közegben a legfontosabb gazdaságpolitikai mérési területen hajtott végre fordulatot. Ez gazdaságtörténeti fordulat.

Árat minden konszolidációért fizetni kell. Az egyik ár valójában az, hogy nagyon sok stratégiai partnerünk elbizonytalanodott, hogy Magyarország gazdaságpolitikáját végül is a növekedés, a foglalkoztatás felé tudjuk-e vinni. Két év alatt sikerült a magyar állam pénzügyeit konszolidálnunk. Sikerült részben konszolidálnunk a családok pénzügyeit, részben a reálkereset-bővülésen keresztül, részben a közel egymillió devizahiteles család helyzetének érdemleges javításával. 170 ezer végtörlesztő mellett 4-500 ezer család léphet majd be az árfolyamgát 2-be, és a szintén 160-170 ezer 90 napon túli tartozással rendelkező számára pedig megnyitottuk az eszközkezelő intézményét.

Tehát az állam és a családok, az állam pénzügyeit egyértelműen szanáltuk, konszolidáltuk két év alatt. Ez rokon az 1925-27-es három év alatt történő magyar államszanálási programmal, és rokon az 1945-47 közötti, szintén hároméves konszolidációs programmal, ami szintén sikeres volt, akkor egy új pénznem bevezetésével, 1925-27 között pedig egy külső, népszövetségi kölcsönrel érte el Magyarország. Most kizárólag belső erőből. Van ára, de belső erőből történt.

Félidőben vagyunk, ezért egészen nyilvánvalóan egy sikeres állami pénzügyi konszolidáció után az irányt a munkahelyteremtés és a növekedés megerősítésére, visszaszerzésére kell vennünk. Ezért is nagymértékben egyetértek azokkal az irányokkal, célokkal, amelyeket a Fidesz-KDNP-frakciószövetség, személyesen frakcióvezető úr és elnök úr fogalmazott meg az elmúlt napokban, illetve a mai frakciószövetségi gyűlésen. Igen, a kormány nevében azt tudom mondani, hogy ezek érdemleges, jelentős javaslatok. Mind a 25 év alatti, mint az 55 év feletti munkavállalóknál, mind pedig a kisadózóknál – talán így nevezte frakcióvezető úr –, tehát a különböző egy-két munkavállalóval működő kisvállalkozásoknál és a 3-25 fő közötti, már valóban kisvállalkozásoknál érezhető tehercsökkentést, mégpedig a munkaadói, munkáltatói oldalon érezhető tehercsökkentést javasol a Fidesz-KDNP-frakciószövetség. A kormánynak az a kötelessége, hogy ha ezeket az irányokat, célokat jónak tartja – és én most a kormány nevében azt tudom válaszolni, hogy az első néhány javaslat ismeretében ezek érdemleges, jelentős, jó irányok, a növekedés erősítése, visszaszerzése és a munkahelyek megvédése és az új munkahelyek teremtése szempontjából nagyon jó javaslatok –, nekünk azt kell megvizsgálnunk a következő napokban-hetekben és az Országgyűlés bizottságaival együtt a 2013-as költségvetés zárásáig terjedő hónapokban, hogy hogyan lehet forrásokat teremteni egy olyan programhoz, amelynek a céljai, irányai egyértelműen kedvezőek.

Végezetül, tisztelt elnök úr, alelnök urak, tisztelt bizottság, azt kell mondanom, hogy amikor először részt vehettem az Európai Unió pénzügyminiszteri tanácsa, az Ecofin ülésén, az egy riasztó élmény volt, nem kívánom senkinek. Nem Görögország volt napirenden, hanem Magyarország. Először nem is értettem, de aztán 2010 második felében heteken-hónapokon keresztül azt kellett hallanom – számokat mondtak, nem meséket, hanem számokat mondtak –, hogy 2004 óta az egyetlen ország volt Magyarország az Európai Unióban, amelyik semmit nem tartott be az Unió fiskális és növekedési paktumából, tehát a stabilitási és növekedési paktumból. Sorozatban sértette meg a pénzügyi egyensúlyra, az államháztartásra vonatkozó előírásokat, és Görögországnál is felelőtlenebb pénzügypolitikát folytatott, nekem ezt kellett hallgatnom. Nem volt kellemes, nem azért, mintha az ember nem hallana időnként ilyeneket, de mint egy Magyarországot képviselő kormánytag, bizony az országomról állítottak ki – a korábbi kormányaink miatt – ilyen bizonyítványt. Nos, ezek a hangok megszűntek. Magyarországról egyértelműen kedvező, jó bizonyítványt állított ki két év után az Európai Unió Bizottsága és az Európai Unió pénzügyminiszteri tanácsa.

Mindenkinek, aki ebben a programban, a nagy konszolidációs programban részt vett, most a kormány nevében köszönetet mondok, és azt kérem, hogy a következő másfél év növekedési, foglalkoztatási irányaira vessük a pillantásunkat, és próbáljunk ugyanolyan fordulatot elérni a következő másfél évben a növekedés, foglalkoztatás, munkahelyteremtés, beruházások területén, mint amit elértünk az első két évben az állam pénzügyi egészségének visszaszerzésében.

Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen.

Kérdések, hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen. Most levezető elnökként az elején akarok mondani néhány gondolatot, és azt követően nem akarok semmilyen formában szólni a vitában. Ahhoz csatlakoznék, amit a miniszter úr elmondott, és ezt részben a frakciónk nevében is teszem. Tehát soha nem szabad elfeledkezni arról, amikor az elmúlt két évre nézünk vissza, hogy ez a kormány nem tiszta lappal tudott indulni, hanem be kellett tartania az elődei ígéreteit, azokat az ígéreteket, amelyeket soha nem tartottak be, mindig megígérték az Uniónak, hogy alacsony lesz a költségvetési hiány – nem volt az –, csökkenni fog az államadósság – növekedett az államadósság. A 2004-2010 közötti felelőtlen költsékezés számláját a magyar polgárok és a magyar költségvetés 2010-12 között kellett hogy kifizesse.

Ez egy elég nehéz dilemma volt, amit fel kellett oldanunk. Azt gondolom, ezt sikerrel tette meg a magyar kormány, lezorította a költségvetési hiányt, gátat vetett az államadósság növekedésének, és ráadásul úgy néz ki, hogy az államadósság csökkenő tendenciát is mutat. Ezeket egyértelműen sikernek lehet elkönyvelni az elmúlt két év után.

Azt mindenképpen hozzá kell tenni, hogy persze örülnénk annak, ha azt mondhatnánk, hogy a 2004-2010 közötti felelőtlen költsékezés a magyar polgárok életszínvonalán meg is látszott. Az a probléma, hogy ez nincs így. Mert a magyar családok túlnyomó többsége ez alatt az időszak alatt nem egy olyan védőernyőt kapott, hogy nem adósodott volna el. Ők is eladósodtak, pontosan azért, mert a kormányzat számukra sem adott más lehetőséget. Ezért volt az elmúlt két esztendő egyik legnagyobb kihívása, hogy az állam eladósodásának a megállítása után a családokat is kiszabadítsuk az adósságcsapdából. Ezek voltak az elmúlt két év gazdaságpolitikájának a hangsúlyos elemei, és ezeket soha nem szabad szem elől téveszteni akkor, amikor a részletekről vitatkozunk. Mert persze látom, hogy az ellenzéki képviselőtársaim szívesen beszélnének a fáról az erdő helyett, de azért attól a tény az tény, hogy nekünk ezt a két dolgot kellett szem előtt tartani akkor, amikor minden lépésünket megtettük. Ez az egyik dolog.

A másik, hogy valóban letettünk egy javaslatot a jövőt illetően – a jövő évi, 2013-as költségvetést, aminek a vitája most kezdődik el a Ház előtt –, és természetesen az embernek mindig meg kell fontolnia, hogy milyen célokat tűz maga elé. Ezek közül a célok közül szerintem kevés olyan cél van, amit egy helyen lehetne említeni a munkahelyek megvédésével és a munkahelyteremtéssel. Mi ezt tartjuk a legfontosabbnak. Minden, ami a munka világában pozitív változás, ami munkára ösztökél, ami a munkahelyek megvédését vagy új munkahelyek teremtését lehetővé teszi, az jó Magyarországnak. Azt gondoljuk, hogy ezért, ha van mód arra, hogy költségvetési terheket enyhítsünk, akkor azt elsősorban a munkahelyteremtés érdekében kell megtenni 2012-ben, 2013-ban, illetve 2014-ben. Ezért tettük le azt a javaslatunkat, amelynek az elemei ismertek: alapvetően szeretnénk célzott munkavállalói kedvezményeket elérni a 25 év alattiak tekintetében, az 55 év felettiak tekintetében, a fizikai munkát végző, de képesítés nélküli dolgozók tekintetében, és ha lehet, akkor a szülés után visszatérő nők tekintetében.

Ugyancsak szeretnénk elérni, hogy azok az úgynevezett kisadózók, tehát a tipikus önfoglalkoztatók – a cipésztől akár egészen a kocsmárosig bezárólag –, akik önmagukat foglalkoztatják, például a kézművesek, azok tekintetében el tudjuk érni, hogy a következő

években egyrészt érdemi egyszerűsítés, másrészt érdemi tehercsökkenés következzen be. Ugyanez a helyzet azokkal a magyar kis- és középvállalkozásokkal, akik – ne felejtjük el – nagyon sok embert foglalkoztatnak. A 25 fő alatti létszámot foglalkoztató kis- és középvállalkozások 700-750 ezer embernek adnak munkát Magyarországon. Ha ott bármilyen bővülésre lehetőség nyílik – és itt elsősorban a munkaerő-intenzív foglalkoztatásra gondolunk –, akkor azt gondoljuk, hogy ez a kormánynak is és a frakciónak is a kötelessége.

A mai frakcióülésnek az a tanulsága, hogy a kormány elfogadja, hogy a frakció ilyen javaslatokat letegyen az asztalra, illetve ezeket közösen fogjuk kidolgozni. Tudjuk jól, hogy ennek vannak költségvetési következményei, ezért a költségvetés kereteit betartva közös javaslatot fogunk letenni az asztalra. Ennek a javaslatnak az első körös megbeszélésére Harrach Péter frakcióvezető úr társaságában szerdán látogatjuk meg a miniszter urat, és akkor szeretnénk az első részleteket tisztázni, illetve az azzal kapcsolatos indítványokat majd a nyilvánosság, illetve a parlament asztalára tenni.

A mai vitában azt szeretném leszögezni, hogy számunkra ez a legfontosabb kérdés. Sok minden van, amit fontosnak tartunk, de azt látjuk, hogy a célok között rangsorolni kell. Sok célt Magyarország nem tud követni, de a költségvetés helyzete az európai gazdasági válság miatt egy célt mindenképpen ki tud maga elé tűzni, ez a mi célunk, és azt gondoljuk, ez egyezik a magyar polgárok, a magyar emberek többsége szándékával és akaratával. Úgyhogy ezért is köszönöm miniszter úr támogatását, bízom benne, hogy ez majd konkrét intézkedések formájában is testet tud ölteni.

Akkor most értelemszerűen a bizottság tagjaité a szó. *(Többen jeleznek.)* Ami azt illeti, nehéz lesz a sorrendet megállapítanom. Elsőként Burány Sándort képviselő urat láttam jelentkezni, utána Kovács Tibor alelnök úr következik, és sorrendben haladunk végig.

BURÁNY SÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tömören a következőket mondanám, illetve kérdezném itt, a bizottság színe előtt miniszter úrtól. Az egyik, hogy a magyar államháztartás rendbetétele 2006-ban kezdődött. Abban osztom miniszter úr véleményét, illetve a fideszes kritikákat is, hogy a 2006-os hiány magas volt, de nem 2010-ben kezdődött ennek az államháztartásnak a konszolidációja, hanem 2006-tól fokozatosan. Ha ez az én számból meglepő, akkor kérem, olvassa el Orbán Viktor miniszterelnök úrnak azt a nyilatkozatát, amelyet Merkel kancellárnál tett, amiben a költségvetési hiánynak ezt a leszorítását világrekordnak tartotta, egyébként köztünk szólva az is volt. Arra is emlékeztetném miniszter urat, hogy az Orbán-kormány a megalakulásakor nem akart ezen az úton továbbmenni, hiszen az Orbán-kormány volt az, amelyik informálisan szerette volna elérni a költségvetési lazítást, és egy 7 százalékos hiánycélt, amit egyébként az Unió nem engedett meg neki informálisan sem.

Arra is emlékeztetném miniszter urat, hogy a kohéziós alapok felfüggesztése nem a szocialista kormányok alatt történt, hanem a második Orbán-kormány alatt történt. Ilyen értelemben ez a felfüggesztés annak a bizonytalan gazdaságpolitikának szólt, amelyet – valóban úgy tűnik – abba akar hagyni az Orbán-kormány, az elmúlt hetekben legalábbis a nyilatkozatok és a megszorító intézkedések bejelentése ebbe az irányba mutat.

Ugyanakkor azt is szeretném megjegyezni, hogy azt a hiányleszorítást, illetve a 2009-ben és a 2010-es kormányváltásig terjedő válságkezelést nyilvánosan Európa és a világ számos politikusa elismerte és megköszönte a korábbi magyar kormánynak. Nem tudom, mik jutottak a miniszter úr fülébe az Ecofin-ülésen, de nem volt olyan európai ország – előbb már Merkel kancellár asszonyra hivatkoztam, ismét rá hivatkozok, de mondhatnám az amerikai elnököt is –, amelyik ne köszönte volna meg a Bajnai-kormány válságkezelő politikáját. Ennyit az előzményekről.

A másik, hogy ha már a számok nyelvén beszélünk, azért ennek a mostani helyzetnek volt ára is, erre miniszter úr is utalt. A számok nyelvén néhány ilyen árat hadd mondjak én is.

Egy héttel ezelőtt adta ki a Központi Statisztikai Hivatal a szokásos havi elemzését – gondolom, miniszter úr olvasta ezeket a számokat –, ebből a jelentésből idéznék egy-két számot. Az egyik, hogy a versenyszférában közel 27 ezer fővel dolgoznak kevesebben, mint az előző év hasonló időszakában. Nincs olyan elemző, aki ezt a negatív változást ne az egykulcsos adónak tulajdonítaná. Nem az egykulcsos adó azon részének, amellyel a magas jövedelműeket támogatja, hanem azon részének, amellyel egyrészt elvett elég jelentős összeget az átlagos és alacsony keresetű munkavállalóktól. Mindenki megmondta az elemzők közül akkor – mi, ellenzéki politikusok is erre hívtuk fel a figyelmet –, hogy az az erőltetett bérkompenzáció, amelyet a kormány válaszul erre az adónövelésre kitalált, az foglalkoztatáscsökkentő hatású lesz, mert lényegében a vállalkozásokkal, s ezen belül elsősorban a kisvállalkozásokkal fogja a kormány bérkompenzációval megfizettetni azt az árat, azt a bérköltség-növekedést, amit tulajdonképpen adóemelés formájában az alacsony keresetű munkavállalóknak ő maga okozott.

Úgy tűnik, a számokból ez következik, hogy a versenyszféra pontosan úgy reagált, ahogy ezt akkor az ellenzéki politikusok és az elemzők mondták, ezt a térteher-növekedést – amelyet egyébként, úgy látom, most a Fidesz-frakció is elismer, hiszen javaslatokkal élt e tárgykörben – nem tudja majd másképp lereagálni a vállalkozói szféra, mint elbocsátásokkal. A versenyszférából ez a közel 27 ezres létszámcsökkenés ennek tudható be. Örülnek, ha miniszter úr ezekről a számokról is véleményt mondana.

De ugyanebben a tájékoztatóban van egy másik szám is, nevezetesen, hogy a gyermekkedvezmények nélkül számított nettó kereset durván mindössze egy százalékkal magasabb az előző évinél. Tekintettel arra, hogy a KSH más jelentéseiből tudjuk, hogy az infláció ugyanakkor bőven 5 százalék fölött van, azt kell mondanunk, hogy eme kedvezmények nélkül számítva a nettó kereseteket legalább 4 százalékos reálkeresetcsökkenés következett be az elmúlt év azonos időszakához képest. És ez nem vélemény, ez azokban a számokban van benne – bár nem ezekre a számokra hivatkozott miniszter úr, de amelyet, bízom benne, ő maga is ismer.

És ha már ilyen európai kitekintésben rekorderekről beszélünk, most két tekintetben tartozik Magyarország a rekorderek közé, ez is benne van az Eurostat, illetve a KSH számaiban, és ezzel szeretném befejezni. Az egyik a gazdasági visszaesés, ebben mi most a sereghajtók közé tartozunk a legutolsó ismert publikus adatok tekintetében ezzel az 1,6 százalékos recesszióval. Ez a régió belül is negatív adat, hiszen hasonló helyzetben lévő régiós társaink növekedést produkálnak, nem visszaesést.

A másik, amivel szintén – mondjuk így – az élbolyban vagyunk, ez pedig az infláció, az 5 százalékos lényegesen meghaladó infláció az egyik legmagasabb infláció jelenleg az európai uniós országok között. Ez az az ár egyébként, amelyet bár miniszter úr nem így fejtett ki, de többek között annak a gazdaságpolitikának is köszönhető, amelyet önök az elmúlt két évben folytattak.

Köszönöm szépen, ezt szerettem volna elmondani.

ELNÖK: Kovácsi Tibor alelnök úr!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen. Miniszter úr azzal kezdte, hogy tényeket és számokat kíván felsorolni, én nem nagyon hallottam tőle számokat, viszont én is szeretnék néhány konkrét adattal előállni.

Elsőként megjegyezném azt, hogy rendezett kapcsolataink voltak a nemzetközi pénzügyi szervezetekkel, az IMF-fel. Az Orbán-kormány néhány koki után hazazavarta őket, majd egy év elteltével visszakönyörögte magát, és a mai napig is azon igyekszik, hogy ezek a tárgyalási folyamatok helyreálljanak.

Ha szerény mértékben is, de a Bajnai-kormány időszakában mégis volt egy 1,5 százalékos körüli gazdasági növekedés, most recesszió van, és a kedvezőtlen gazdasági kilátások a jövő tekintetében sem nagyon pozitívak. A kohéziós támogatások megvonása szóba sem került az előző kormányok időszakában, most úgy próbálja meg ez a kormány bemutatni, hogy milyen nagyszerű dolgot értek el, hogy végül is nem vonják meg a kohéziós támogatásokat.

A költségvetési hiány tekintetében 2009-ben 20 421 milliárd forint volt a hiány, 2011. december 31-én 22 692 milliárd forint, hát ez az a siker, amit az államadósság csökkentése terén sikerült ennek a kormánynak elérnie. Az állampapírhozámok a Bajnai-kormány időszakában 5-7 százalékos körül voltak, tehát ilyen kamatokkal tudott az akkori kormányzat állampapírokat értékesíteni. Ez év januárjában, amikor a kormány kénytelen volt bejelenteni a tárgyalások újraindítását az IMF-fel, 9-11 százalékos körüli szinten tudtak csak állampapírokat értékesíteni, de ez a szint 7-9 százalékos körül van most is. A jegybanki alapkamat a kormányváltás időszakában 5,25 százalékos volt, most 7 százalékos. Az euró árfolyama 263-264 forint körül volt, most örvendünk annak, hogy egy héttel ezelőtt sikerült 300 forint alá csökkennie. A CDS-felár a Bajnai-kormány időszakában 200 bázispont körül volt, most 550 pont körül van, de volt 750 fölött ebben az évben is. A hitelminősítők mindegyike a magyar állampapírokat a Bajnai-kormány időszakában befektetésre ajánlotta, most mindegyik hitelminősítő befektetésre nem ajánlja a magyar állampapírokat.

Tisztelt Miniszter Úr! Hát ezek a tényadatok, ezek nem azt mutatják, hogy valami hatalmas sikereket sikerült volna elérniük az elmúlt két évben. Nem beszélve azokról az ígéretekről, amelyeket konkrétan megfogalmaztak a kormányváltás időszakában, hogy növekedési pályára állítják a gazdaságot, csökkentik az adókat – ehelyett tapasztaljuk, hogy milyen szinten növekszik az adó –, tízmillió munkahelyet ígértek, amit később már 400 ezerre csökkentettek, ehelyett jelentős munkahelycsökkenést tapasztalunk, mérséklük az eladósodottságot, ez sem sikerült.

Még egy utolsó megjegyzést szeretnék tenni a tekintetben, amit az Ecofin-ülésről elmondott miniszter úr. Azt nem tette hozzá, hogy egyébként a pénzügyminiszterek kiegészítették azzal, hogy azok mellett az eredmények mellett, amelyek részben a nyugdíjbiztosítási alapok államosításának eredményeként is produkált ez a kormányzat, számos megszorító lépést kell még a jövőben tennie, hogy fenntartható legyen az az állapot, amiről most olyan nagy hangsúllyal beszélt miniszter úr.

Tehát mindezekre tekintettel, ezekre a tényszámokra tekintettel a magam részéről nemhogy büszke lennék az önök által elért eredményekre. Sokkal inkább, különösen azon több százezer vagy több millió magyar munkavállaló, akinek a jövedelme és a bére az előző időszakban jelentősen csökkent, illetve azoknak a szociális ellátottaknak, akiknek az ellátása is hihetetlen mértékben megnehezült, az ő nevükben is azt mondhatom, hogy sokkal szerényebben kellene ennek a kormánynak beszélnie a saját eredményeiről, illetve megfogadnia azokat a tanácsokat, amelyeket nem csak belföldről, hanem külföldről is megfogalmaztak a gazdaságpolitika megváltoztatása tekintetében.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Aelnök úr felkészítőjének egy része valószínűleg egy másik országra vonatkozott, itt összesen tízmillióan lakunk, és senki nem akarja dolgoztatni a gyerekeket, sőt a nyugdíjasokat sem.

Volner János aelnök úr következik. Most próbálok frakciók szerint súlyozni, ha ez lehetséges, utána Scheiring Gábor képviselő úrnak adok szót. Parancsoljon!

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen. Miniszter úr, először is egy személyes benyomással kezdeném, és ezzel kapcsolatban is kérném a véleményét. Egy olyanfajta

hatalomgyakorlási modell valósult meg az elmúlt két évben, ami gyakorlatilag ignoráns a szakmai véleményekkel kapcsolatban, nem konzultatív – most csak jelzésképpen –, a Jobbik-frakciót egyetlenegy alkalommal, egyetlenegy gazdasági egyeztetésre az ön minisztériuma nem hívta meg. Hát ennyit a nemzeti együttműködés rendszeréről.

Nagyon sokszor azt tapasztaltuk, beszélgetve olyan vállalkozó ismerősökkel, akikről tudom jól, hogy a Fidesz holdudvarába tartoznak, hogy még őket sem kérdezik meg a véleményükről. Miniszter úr úgy tesz, mintha egyöntetű siker lenne, és mintha akarategység lenne a kormányoldalon belül ezzel a gazdaságpolitikával kapcsolatban, holott például a tranzakciós adóval kapcsolatban nemrég éppen Varga Mihály miniszter úr illetve nagyon komoly kritikával a kormányt, és elfordult önöktől pont a tranzakciós adóval kapcsolatban az a nagyvállalkozó Széles Gábor is, aki nagyon szívesen segített önöknek egy ilyen százalékos nagyságrendű tömegdemonstrációt, ami békemenet névre hallgatott, összeszervezni. Tehát én nem azt látom, miniszter úr, hogy itt annyira megegyeznek a vélemények abban, hogy önök kitűnő gazdaságpolitikát folytatnak, és jó úton járnak. Azt látom, hogy még a saját táborukon belül is nagyon komoly repedések mutatkoznak, és nagyon sokan sérelmezik azt, hogy nemhogy az ellenzéki pártokkal nem egyeztetnek, hát magam a gazdasági sajtóból értesülök az önök szándékairól, nem történik felénk semmilyen kommunikáció, hanem azt látom, hogy még a saját táborukon belül sem tudják azt, hogy önök éppen mit terveznek és miért.

Miniszter úr méltatta a saját érdemeit, illetve a kormány érdemeit azzal kapcsolatban, hogy helyreállt az államháztartási hiány, sikerült ezt az elszabaduló költségvetési hiányt leszorítani. Azért én emlékeztetnék arra, miniszter úr, amikor még 2010-ben ön ugyanebben az ülésteremben volt, boldogan mosolyogva arról beszélt, hogy a 2010-es választási évben a költségvetés hiánya 7 százalék körül fog alakulni, aztán majd szépen lassan, több év alatt ezt le fogjuk dolgozni a későbbiek folyamán. Az nem az önök választása volt, hanem az Európai Unió diktátuma a magyar kormány felé, hogy kikényszerítette ezt a bizonyos 3 százalékos hiányt. Ez nem az önök elkötelezettsége volt, hogy 3 százalék lesz a hiány, hanem amikor önök elmentek először Brüsszelbe, akkor gyakorlatilag az Európai Unió tollba mondta önöknek a költségvetés néhány sarokszámát, többek között a hiány nagyságát is. Ez önökre rá lett kényszerítve.

Megjegyzem egyébként, hogy akkor, amikor a kormány gazdasági teljesítményét értékeljük, akkor ebből csak egy az, hogy az államháztartási hiány leszorításával kapcsolatban milyen teljesítményt mutatott fel a kormány. Az embereket alapvetően az érdekli, hogy hogyan élnek, fenntartható módon növelni tudják-e, javítani tudják-e az életszínvonalukat. Elvárható-e az a kormánytól, hogy ezzel kapcsolatban lépjen? Elvárható-e az, hogy erről beszámoljon? Természetesen igen, a kormány azonban ennek érdekében gyakorlatilag nem tett semmit, az az egyetlen cél lebegett a szeme előtt, hogy leszorítsa a költségvetés hiányát. Emlékeztetnék arra, miniszter úr, hogy négy millió létminimum alatt élő ember van most Magyarországon, 1,2 millió kifejezetten szegény ember. Úgy értékeljük, hogy az a gazdaságpolitika, amit önök folytattak, az a társadalmi különbségeket növelte, nem fölsegítette a középosztályt, hanem kettészakította, a jelentős része éppen leszakadásban van. Szeretném ezzel kapcsolatban miniszter úr véleményét kérni.

Nagyon fontosnak tartom azt is elmondani, hogy mennyire felemásnak tartom az önök devizahitelekkel kapcsolatos igyekezetét. Miniszter úr itt azt mondta, hogy kiszabadították a devizahitelezés csapdájából a magyar családokat. Miniszter úr, hogy is történt ez? 180 forint körül volt a svájci frank árfolyama, amikor önök átvették a kormányrudat, amikor megnyerte kétharmados felhatalmazással a Fidesz-KDNP-koalíció a választást, és ahhoz képest 240-250 forintos magasságban láttak hozzá először érdemben ahhoz, hogy a devizahitelekkel kezdjenek valamit. Hagyták a bankoknak azt, hogy az eredetileg 5 százalék körüli szinten fölvelt svájci hitel kamatát 11-12 százalékra emeljék. Olyan szinten megterhelték a lakosságot, hogy azzal elviselhetetlen terheket róttak az emberekre. Ezzel kapcsolatban is

kérném miniszter úr véleményét, hogy hogyan látja ön ezt. Mert az emberek úgy látják, hogy aki 2010 áprilisában fizetett valamekkora nagyságú törlesztőrészletet, az most 30-40 százalékkal többet fizet az úgymond megmentése után. Hát lényegesen rosszabb feltételek közé került ez az ember, és itt nem csak az árfolyamkülönbségről van szó, aminek megpróbálták ugyan árfolyamgáttal korlátot szabni, hanem arról is, hogy időközben a kamatok is jelentős mértékben megemelkedtek.

Háromszoros bővli kategóriába minősítették most Magyarországot, és szemmel láthatólag a kormánynak ezzel kapcsolatban különösebb ötlete nincs, hogy hogyan jöhetnek ki ebből a helyzetből. Látható, hogy nem csak a nemzetközi befektetők bizalma fogyott el a magyar gazdaságpolitikával kapcsolatban, hanem a magyar vállalkozóké is. Miniszter úr minden bizonnyal értesül arról, hogy a vállalkozók nagy része igen pesszimista Magyarországon, elbocsátásokat, leépítéseket tervez, hát finoman szólva nem ez az a gazdasági környezet, amiben növekedni lehet.

Még egy dolog, miniszter úr, amiben ki szeretném kérni a véleményét. Ha megnézi azt, hogy milyen a beruházási ráta Magyarországon, akkor azt láthatjuk, hogy a beruházási ráták tekintetében az első öt legjobban álló európai ország kelet-európai ország. Magyarország azonban nem közéjük tartozik, hanem a lista végén kullog. Hát hogyan szeretnék önök kiegyensúlyozott gazdasági növekedést elérni, egy fenntartható gazdaságpolitikát folytatni akkor, amikor Magyarország a sereghajtók között kullog a beruházási ráta tekintetében. Beruházásból lesz növekedés, ezzel mindenki tisztában van. Pesszimista lakosság, visszaeső konjunktúraindexek, pesszimista, leépítésekre készülő vállalkozások jellemzik az önök politikáját, ezt az ellentétet, úgy látom, a továbbiakban ezzel a gazdaságpolitikával, a megszorításokkal nem sikerül feloldani.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Scheiring Gábor képviselő urat illeti a szó, akit immár negyedszer üdvözölhetünk idén a bizottság ülésén. Parancsoljon!

SCHEIRING GÁBOR (LMP): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Ön a kormány államháztartási hiánnyal kapcsolatos teljesítményét ecsetelte, és ez egy valóban fontos mutató, és az LMP részéről maximálisan egyetértünk azzal, hogy a költségvetési hiányt alacsonyan tartani, az egy fontos célkitűzés. Ugyanakkor ön, miniszter úr, más mutatóról nem nagyon beszélt, viszont említette azt, hogy ennek a célnak nagyon nagy ára volt. Egészen pontosan, az LMP részéről mi kiszámoltuk, hogy az elmúlt kétéves kormányzás mennyibe került a magyar állampolgároknak, több mint 2000 milliárd forintjába. Mindjárt elmondom, hogy hogyan jön ki ez az összeg.

A kérdésem az lenne, hogy ez ön szerint valójában megérte-e. Ahhoz, hogy felelni tudjunk arra a kérdésre, hogy megérte-e ez a több mint 2000 milliárd forint, meg kell nézni, hogy milyen egyéb mutatókkal jellemezhető ma a magyar gazdaság. Elhangzottak itt olyan fontos makromutatók, mint hogy a gazdasági növekedés tekintetében sereghajtók vagyunk, az is elhangzott, hogy a nyíltpiaci foglalkoztatás csökken, az infláció magas, tehát azt gondolom, ezekben a mutatókban makroszinten is nagyon rosszul teljesített a kormány az elmúlt két évben.

De hogyha megnézzük, hogy mindebből mit érzékelnek az emberek, akkor azt látjuk, ismerik az adatot, hogy a fiatalok több mint 40 százaléka el akarja hagyni Magyarországot, ismerjük azt, hogy rohamosan nő a létminimum alatt élők száma Magyarországon. Ismerjük azt az adatot, hogy a mikro- és kisvállalkozók terhei havi szinten 20-30 ezer forinttal nőttek, pusztán annak köszönhetően, hogy mind a járulékot, mind a járulékalapot jelentős mértékben emelték az elmúlt években. Azt gondolom, amikor a tehercsökkentési terveiket vizsgálják, akkor ezt meg kell nézni, hogy az önök kormányzása alatt mennyivel nőttek a terhek ennél a

rétegnél. Azt látjuk, hogy 2011 áprilisa és 2012 áprilisa között a reálkeresetek több mint 4 százalékkal csökkentek Magyarországon, ez a KSH legfrissebb jelentése. Azt is látjuk, hogy a nem fizető adósok száma is tartósan magas Magyarországon, és az, akiknek érdemben tudtak segíteni a devizahitelezés kapcsán, az pont az a réteg, amelyik kevésbé szorult rá arra, hogy a közösség megsegítse őket, viszont így elfogyott az a keret, amivel ki tudták volna menteni a valóban bajba jutott adósokat.

Tehát sem makrogazdasági szinten, sem az emberek hétköznapi tapasztalatának szintjén nem túl rózsás a helyzet, nem látszik az, hogy tulajdonképpen miért is lehetne kijelenteni azt, hogy megérte ez a több mint 2000 milliárd forint, amibe került az Orbán-kormány a magyar állampolgároknak.

Akkor röviden, hogy mi is ez a több mint 2000 milliárd, egészen pontosan 2359 milliárd forint, néhány tételt felsorolnék ebből önnek, miniszter úr. A Közgép Zrt.-nek csak a nyeresége 3 milliárd forint, döntő részben állami megrendelésekből. A vasútfelújításokra, ami a Fidesz új autópálya-üzlete, 201 milliárd forintot költött a kormány, a Publimont Kft.-nek csak a nyeresége – szintén túlnyomórészt közbeszerzésekből – 1 milliárd forint. Mezőgazdasági támogatások, földosztás kapcsán 6,5 milliárd forintos kiesés, a látványberuházások kapcsán szintén hatalmas összeg terheli a magyar állampolgárokat, mint például a Kossuth tér rekonstrukciója, több mint 20 milliárd forint. A Paksi Atomerőmű bővítésének csak a kommunikációjára súlyos milliárdokat költenek, a debreceni stadionra vagy a ferencvárosi stadionra összesen 25 milliárd forintot költenek, vagy a MOL-részvénycsomag vásárlása, aminek csak ha a veszteségeit nézzük – árfolyamvesztés, kamatkülönbözet –, akkor több mint 200 milliárd forint ez a veszteség. Állami mobilszolgáltatóra 160 milliárd forintot kívánnak költeni, a kiszámíthatatlan gazdaságpolitika miatt a hiteltelenségnek is nagyon súlyos ára van, több mint ezermilliárd, 1200 milliárd forint, csak az IMF-hitel elmaradása miatti kamatfelár 418 milliárd forint volt. Az árfolyamvesztés az adósságon 825 milliárd forint. Ha továbbnézzük, a korrupció miatti kieső adóbevételek 180 milliárd forint, vagy a nyugdíjvagyon államosítása miatt csak a veszteség – tehát nem számolom itt a bizalom elvesztését, csak a közvetlen veszteség – 198 milliárd forint.

Ezek olyan tételek az elmúlt két évből, amelyeket, ha összeadunk, ezek összege meghaladja a 2300 milliárd forintot, és hogyha valóban megkérdezték volna az embereket, hogy ők egyetértenek-e azzal, hogy ezt a 2000 milliárd forintot az elmúlt két évben elköltsük, akkor aligha hiszem, hogy igenlő választ kaptak volna.

Tehát ez az az ár, amiről ön beszélt, ez a 2300 milliárd forint az Orbán-kormány első két évének az ára, és a kimeneti oldalon – hogy úgy mondjam – azt látjuk, amit az előbb elmondtam: sereghajtók a növekedés tekintetében, a létminimumon élők száma növekszik, a kisvállalkozók terhe növekszik, és az igazán rászoruló hitelek helyzete tartósan rossz. Tehát az én kérdésem az, hogy megérte-e, megéri-e ön szerint ez a hatalmas nagy áldozat.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Selmeczi Gabriella képviselő asszony! A frakciók között váltok – csak a félreértések elkerülése végett.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! A beszámolójában említette, hogy az államháztartás egyensúlyát úgy sikerült helyreállítani, hogy sok érdeket sértettünk, tehát sok érdeket sértve sikerült helyreállítani. Szeretném megkérdezni, hogy körvonalazná-e, hogy ezek az érdekek hol sérültek.

A második kérdésem ehhez kapcsolódik, hogy egyébként ennek lett volna-e alternatívája, illetve milyen alternatívája lett volna annak, hogy az államháztartási egyensúlyt helyreállítsuk.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hegedűs Tamás képviselő úr következik, merthogy az MSZP-ből már szóltak ketten.

HEGEDŰS TAMÁS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Miniszter úr, az aktualitása miatt elsősorban érthetően a költségvetés áll az érdeklődés középpontjában, mivel azonban ez egy éves rendes meghallgatás is, ezért ezen túlmutat a kérdésem, a sokat emlegetett keleti fordulat jegyében.

Milyen konkrét lépések történtek eddig a minisztériumon belül, gondolok itt elsősorban a gazdaságdiplomáciai lépésekre, illetve milyen további lépéseket terveznek a gazdasági mozgáster bővítése érdekében.

Köszönöm.

ELNÖK: Márton Attila képviselő urat láttam jelentkezni.

MÁRTON ATTILA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Van itt néhány dolog, ami Burány és Kovács képviselő úr hozzászólásából kimaradt. Hát azért, tisztelt képviselőtársaim, ha már önök hivatkoznak az elmúlt nyolc esztendőre, akkor legyenek kedvesek már az önök idejében lévő számsorokat is felidézni. Például 2006-ban az évközi statisztikai adatok azt mutatták, hogy 11-12 százalékos hiány várható év végére. A választások után önök egy brutális megszorítócsomaggal ezt korrigálták, egészen pontosan 9,2 százalékos lett az év végi hiány – 2006-ról beszélünk –, tessenek utánanézni, konkrét statisztikai adat.

2009-ben mínusz 7 százalékos a GDP, tehát ekkorát zsugorodott a magyar gazdaság – konkrét statisztikai adat, tessenek utánanézni, mínusz 7 százalék –, ezzel együtt 4,2 százalékot meghaladó volt az államháztartás hiánya 2009-ben.

2010-ben pedig 7-7,5 százalékos volt az a hiány, amellyel átadták önök a kormányzást. Tehát ez volt az a fundamentum, ahonnan indultunk.

Az a helyzet, tisztelt képviselőtársaim, hogy az Európai Bizottságnak elfogyott a türelme az önök gazdaságpolitikáját és pénzügypolitikáját illetően, és azért datálódik a kohéziós alapok felfüggesztésével kapcsolatos fenyegetés, mert az önök elmúlt nyolcéves kormányzása vezetett oda, hogy elfogyott a türelem.

Scheiring Gábor Képviselő Úr! Miért érte meg? Hát, tisztelt képviselő úr, azért érte meg, mert az országot a csőd széléről vissza lehetett rángatni. Nem kellett a nyugdíjakat 25-30 százalékkal csökkenteni, nem kellett a munkabéreket befagyasztani, ezzel szemben viszont a családoknak lehetett adni a gyermekekhez, gyermekneveléshez kapcsolódó adókedvezményt, meg lehetett segíteni a devizahitelesek, és ki lehetett szabadítani a devizahitelek egy jelentős részét abból a csapdából, amelybe szintén az elmúlt nyolc év kormányzásának köszönhetően kerültek. Tehát ha azt nézzük, hogy hol tartunk, és milyen árat kellett fizetni, igen, súlyos ára volt. De sajnos nagyon-nagyon súlyos az az örökség is, amellyel ezt az országot át kellett hogy vegyük 2010-ben.

Úgyhogy úgy gondolom, mindazok alapján, amiket miniszter úr elmondott, és ha azokat a javaslatokat, amelyeket a frakció megfogalmazott, a kormány is támogatni fogja, akkor hiszem azt, és nagyon bízom abban, hogy a 2013. év költségvetése egy lépést tehet a gazdasági növekedés irányába, és végre valóban nagyon komoly lépéseket fogunk tudni tenni azok érdekében, akik a magyar foglalkoztatás gerincét tudják adni: a hazai vállalkozások, mikro-vállalkozások, az önfoglalkoztató vállalkozások, és mindazon rétegek érdekében, akiknek az elhelyezkedése hosszú távú szempontból is létfontosságú az ország számára. Úgyhogy nagy tisztelettel arra kérem miniszter urat, hogy fontolja meg a frakció kérését, és az egyeztetések lehetőleg minél pozitívabb végeredménnyel záruljanak majd.

Köszönöm szépen a szót.

ELNÖK: Még az MSZP-frakcióból Tukacs István képviselő úr kért szót. Parancsoljon!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Önt hallgatva úgy tűnik, hogy 2010 óta egy következetes és egyvonalú, egyirányú gazdaságpolitika érvényesül hazánkban. Furcsálltam, hogy mondandójában az önreflexiónak valahogy nem volt helye, mert ha lett volna, akkor néhány dolgról nagy valószínűséggel beszélünk kellene, vagy beszélt volna ön is.

Miniszter úr, nem tartaná-e fontosnak néhány dologban azt mondani, hogy tévedtem vagy tévedtünk? Tévedtem akkor, amikor úgy gondoltam, hogy 2010-ben informális vagy formális úton – ez már teljesen mindegy – lehet 7 százalékos költségvetési hiányt elérni az Európai Unió szervezeteinél. Kérdezem, miniszter úr, hogy vajon nem érdemelne meg egy tévedtem szócskát az, hogy az ezt követő gazdaságpolitikai irány nem a takarékoság vagy a fiskális kontroll politikája volt, hanem a költségek, vagyis a költségvetés kiadási oldalának tágra nyitására és a bevételi oldal lyukakkal való ellátására – hogy ilyen teljesen magyartalanul fogalmazzak. Arra gondolok ugyanis, hogy ha valóban igaz az, hogy 2010-ben önök a magyar gazdaságot tönkszerű állapotban vették át, akkor erre nem az volt a jó válasz, hogy bevételeket hagyok el a személyi jövedelemadóból, és kiadásokat növelek. Ha valóban ez a jó válasz egy ilyen szituációra – ez a szabad pálinkafőzés programja volt, hogy pontosítsam, milyen csomagról beszélek –, akkor nyugtasson meg, hogy ez egy helyes döntés volt, és érvelje meg ezt a döntést, hogy egy csődközeli helyzetben ez a jó teendő.

Vagy úgy általában, miniszter úr, nem érdemelne-e meg egy tévedtem szócskát az, hogy az egykulcsos személyi jövedelemadó működése nem hozza a várt eredményeket? Nem csak azért, mert az nem teljesült, amit mondtak – hogy senki nem fog rosszul járni, mert rosszul járnak, hát ezért kell ez a bonyolult kompenzációs rendszer, ami hol működik, hol nem –, hanem azért is, mert nem hozza azt a gazdasági növekedést, azt a fogyasztásbővülést, amire számítottak. És vajon nem érdemelne-e meg egy tévedtem szócskát az, hogy vajon az adócsökkentések helyett az a bizonyos adóék, amely rakódik rá az összes munkateherre, miért növekedett, és miért nem csökkent?

Szívesen vettem volna, hogyha néhány dologban a véleménye kicsit árnyaltabb. Például a reálbérek kérdésében, ahol azért nézzük meg mindazokat, akik reálértékben nagyon-nagyon rosszul jártak az elmúlt időszakban. Nem vehetjük egy kalap alá a személyi jövedelemadó egykulcsosságának nyerteseit azokkal a versenyszférában vagy közsférában dolgozó alacsony keresetűekkel, akik – például a legrosszabbul járó egészségügyi szakdolgozók – az elmúlt negyedévben reálértéken majd 10 százalékot veszítettek a fizetésükből.

Továbbá, vajon nem kellett volna-e reflektálni arra a helyzetre, tisztelt miniszter úr, ami akkor állt elő, a mikor ön az egyik héten azt mondta, hogy az IMF ellen hangoljuk a politikánkat, majd a másik héten tárgyalásokat kezdeményeztünk vele. Tehát ez nem érdemelt volna meg valami önreflexiót?

Összességében pedig ahhoz a munkához, amelyet a Fidesz-frakció önnek adott, én sok sikert kívánok, de egyvalamire hadd hívjam fel a figyelmet. A hazánkban földrajzi értelemben vannak elképesztő különbségek, és ez nem szociális probléma, hanem gazdaságfejlesztési probléma, tehát növekedési probléma is. Ezért tisztelettel szeretném javasolni miniszter úr, hogy amikor az önfoglalkoztatókkal, a 25 év alattiakkal meg az 55 év feletiekkel foglalkoznak, gondoljanak mindig a borsodi, a szabolcsi, a békési térségre. Ugyanis az nem igaz, hogy azért nem dolgoznak, mert ezek az emberek lusták, azért nem dolgoznak, mert nincs munkahelyük, és amíg ezzel kapcsolatban valódi növekedéspárti program nem születik,

addig ezek az emberek nagy valószínűséggel mindig lustának lesznek bélyegezve, miközben mindig dolgozni akarnának többségükben. Ezt azért mondom el, mert ha a költségvetésben valóságos fordulatot akarnak a foglalkoztatásban elérni, akkor szükség van arra, hogy ne csak vállalkozásnagyság és ne csak életkor szerint foglalkozzanak a foglalkoztatás kérdéseivel, hanem földrajzi érdelemben is. Mert katasztrófához fog vezetni az, ami jelen pillanatban történik ezekben a térségekben, történik ott, ahol egyébként a legnagyobb a szükség is, de leginkább munkahelyekre lenne szükség, hogy a fizetésükből élhessenek meg az emberek.

Azért tartottam ezt fontosnak elmondani, mert úgy gondolom, kár lenne csak bizonyos költségvetési korrekciók mentén szemlélni azt a helyzetet, amikor az első kritikák a költségvetésről – finoman fogalmazva – kedvezőtlenek voltak, és nem nevezték ezt a költségvetést növekedéspártinak.

Abban a tekintetben pedig – és tényleg nem a vita kedvéért mondom, tisztelt képviselőtársaim –, hogy a kohéziós alapokat felfüggesztették az önkormányzatai alatt azért, mert mi gazdaságpolitikai hibákat csináltunk, ez majdnem olyan, mint az az intézmény, ami valamikor működött egyes családokban, amit úgy hívtak, hogy prügelknabe, amikor a család gyereke csinált valami rosszat, azért tartottak egy másikat, hogy elfenekeljék. Tehát pontosítanám: akkor függesztették fel ezeket az alapokat, amikor önkormányoztak, és ezt bizony nem lehet valamiféle kommunikációval elfedni. *(Közbeszólások a kormánypárti oldalon.)*

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ismét kormánypárti képviselőnek, Aradszki András képviselő úrnak adnám meg a szót, utána Lenhardt Balázs következik, és aztán talán lassan a végére is érünk. Parancsoljon!

DR. ARADSZKI ANDRÁS (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Érdekesesek ezek az ellenzéki reakciók, Scheiring Gábor képviselőtársam, hogy stílszerű legyenek, most valamilyen számot talált ki, csak a jelenlétéhez igazította a mondandóját, vagy négyszer megszorozta vagy négyszer elosztotta, körülbelül ennyi volt a pontosság- és valóságtartalma az elmondott listának.

A másik, ami nagyon fontos kérdés, és Tukacs képviselőtársamnak jelzem, hogy amikor felvetődött a kohéziós alapok befagyasztása, akkor Magyarország egy költségvetési konszolidáció felé tartott, szemben Spanyolországgal, amelynél a költségvetés elszaladt, és az volt az indoka ennek a különbségtételnek az Ecofin részéről, hogy Magyarországgal szemben az elmúlt években megbillent a bizalom, és Magyarország erre okot nem adott. Tehát azt, hogy mi volt az alapvető oka, azt keressék a saját politizálásuk mentén.

De hogy kérdést is tudjak feltenni, azt kívánom megkérdezni miniszter úrtól, hogy most az európai gazdaságpolitikában egy trendforduló kezd kibontakozni, nevezetesen az eddigi megszorítások, helyesebben takarékoskodási politika – ezt a szót jobban szeretem – mellett már a növekedés és a munkahelyteremtés európai modelljéről beszélgetnek az arra felkent politikusaink. Hogyan látja, miniszter úr, a jövőt illetően ez a fajta költségvetési szigor, a magyar gazdaságnak és a magyar államháztartásnak ez a fajta költségvetési állapota alkalmas lesz-e arra, hogy szemben a 2002-2006 közötti európai növekedés időszakával, amikor Magyarország annak nem volt nyertese, alkalmas lesz-e ez a helyzet, a mostani költségvetési és államháztartási helyzet arra, hogy Magyarország, ha várhatóan Európában megindul a növekedés, most már igazi nyertese legyen?

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, és most Lenhardt Balázs képviselő úr következik.

DR. LENHARDT BALÁZS (Jobbik): A miniszter úr utóbbi időben tett kijelentéseit hallgatva kicsit rossz érzésem lett, mintha egy időgépbe ülnék, de sajnos nem olyan jó korszakba érkeztem meg, tehát kicsit a szocializmus tervgazdálkodásos rendszerébe, amikor minden öt éves terv jobb volt az előzőnél. De még inkább párhuzamot érzek a gyurcsányi korszak szenvedélyes igazságbeszédeivel, ahogy most a legutóbb azt a nyilatkozatot tette, hogy a válságnak már vége, a válság nincs is. Mint 2008 őszén, hogy Magyarországot nem fogja elérni az ingatlanpiaci buborék szétrobbanásából kialakuló globális válság, ami már javarészt dühöngött a világ számos pontján, és éppen Magyarországra is megérkezett.

Úgyhogy kicsit úgy érzem, hogy lehet itt az Ecofin-nal takarózni, és óriási sikerként beállítani, hogy akkor mégsem veszik el a kohéziós alapoknak egy tekintélyes részét, amiből támogatásokat kapna Magyarország, de azért a tények makacs dolgok. Több képviselőtársam már említette, és valóban így van, mert a múlt héten jött ki a reálbérek alakulásáról készült statisztika, ami tényleg makacs és permanens csökkenést mutat az elmúlt időszakban. Ugyan ön most azt állította, hogy a családok gazdasági, anyagi helyzetét is konszolidálták, de hát sajnos az átlagember ezt nem igazán érzékeli. Nem érzékeli a devizahiteles sem, amire szintén utalást tett, hogy a végtörlesztők 170 ezres száma, meg a Nemzeti Eszközkezelő majd ezt megoldja, de rengeteg olyan ember van, akinek még mindig nem fogták meg a kezét, és ott áll az út szélén.

Nagyon szeretnénk mi is, ha beindulna a gazdasági növekedés, bár úgy tűnik, ebben még Európa is viszonylag megosztott, hogy akkor a megszorítások további értelmetlen erősítése és erősködése lesz-e a kivezető út, vagy valóban – ahogy a legutóbbi hírek szólnak – kénytelenek belátni, hogy itt csakis növekedéssel lehet kikerülni ebből a slamasztikából. De hát ehhez itt, a hazai területen is komoly lépésekre lenne szükség. Tehát valóban, az inkább csak bizonyos tehetősebb rétegeknek jelentős pluszbevételt okozó egykulcsos adó helyett szükség lett volna a vállalkozásokat is, elsősorban a magyar tulajdonú kis- és középvállalkozásokat segítő járulékcsökkenésre, ami majd talán megvalósul, és azt, hogy a 10 százalékos társasági adó alapját 50 millióról 500-ra emelték, ebben még kevésnek érzem, de olyan konkrét és azonnali lépésekre lenne szükség, amit ők is érezhetnének saját magukon. Sajnos ezzel fájdalmasan adós a jelenlegi kormány.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Baja Ferenc képviselő úr!

DR. BAJA FERENC (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Azt hiszem, abban valamennyi képviselőtársunkkal egyetérthettünk, és ön fejezte ki, hogy a magyar társadalom felé nagyon komoly árat fizettünk valamennyien az elmúlt időszakért. Ebbe az elmúlt időszakba sok minden beletartozik, örültem volna, miniszter úr, ha egy ilyen meghallgatáson írásbeli beszámoló van, amely kellő alapot nyújt arra, hogy mi történt velünk az elmúlt nyolc-tíz évben, mi történt a két évben. Gondolom, tárgyszerűbb lehetne a vita.

Azt is javaslom önnek egyébként, hogy előbb vagy utóbb ezt az összegzést nyilván el kell készíteni, hiszen pontosan emiatt, hogy nagyon nagy árat fizetett a magyar társadalom, és amiatt, hogy az elmúlt két év a kiszámíthatóságot semmiképp nem hozta a gazdaságpolitikába. Elfogadom azt, hogy ebben voltak kényszerpályák, és kérdezem is egyébként, hogy mi az oka ennek a kiszámíthatatlanságnak. Csak a nemzetközi kényszerpályák, a hazai kényszerpályák, a politika irracionális működése? Ahhoz, hogy Magyarország jó gazdaságpolitikát folytasson, a kiszámíthatóság és a megbízhatóság kulcskérdés, nem csak a nemzetközi partnerek felé, hanem természetesen a magyar partnerek felé is. Azt gondolom, talán az egyik legjelentősebb hiba, hogy ezt a kiszámíthatóságot, ezt a megbízhatóságot ebben a két évben nem sikerült létrehozni. Csak a reményemet tudom kifejezni, hogy ez változik a következő két évben.

A magunk részéről mindent megtennénk azért, hogy ez a kiszámíthatóság jelen legyen, hiszen az ország gazdaságát nem a pénzügyminiszter, még csak nem is a magyar kormány, az ország gazdaságát Magyarország polgárai határozzák meg a vállalkozásaikkal együtt, és az ő számukra, a működésükhöz – legyenek azok egyébként multinacionális cégek vagy magyarok – a kiszámíthatóság, a kiszámítható gazdaságpolitika kulcskérdés. Nem volt így az elmúlt két évben, nyilvánvalóan nemzetközi gazdasági kényszerek, hazai gazdasági kényszerek miatt, de kérdezném miniszter urat, hogy lát-e arra esélyt, hogy a következő két év kiszámíthatóbb gazdaságpolitikát hoz a nemzetközi partnerek és a magyar partnerek számára. Ez egy kulcskérdés abból a szempontból, hogy ez a várt fordulat, amelyről önök beszélnek – elnök úr is beszélt, miniszter úr is beszélt erről –, ez vajon a munkahelyteremtés irányában megvalósítható-e vagy sem. Tehát, hogy a partnerek, akik majd valóban munkahelyet teremtenek, kiszámítható gazdaságpolitikához tudnak-e majd csatlakozni? Én reménykednék abban, hogy igen. Tehát lát-e arra esélyt, hogy ez a gazdaságpolitika kiszámítható legyen?

A gazdaságpolitika másik nagyon fontos eleme tulajdonképpen a társadalmi-gazdasági bizalom. Ez szintén olyan dolog, amelyet elveszítettünk az elmúlt időszakban mind a nemzetközi terekben, mind máshol. Nyilván köze van ennek a szabadságharchoz, politikai kérdésekhez meg sok minden máshoz, de a társadalmi, nemzetközi és a magyar társadalmi-gazdasági bizalom nélkül megint csak nem lesz a következő két esztendő sikeres. Ezért tehát azt szeretném kérni, javasolni, hogy a miniszter úr ezt a bizalmat helyreállító intézkedéscsomagot terjessze egyrészt a parlament, másrészt a magyar társadalom elé.

Ez nem csak költségvetési kérdés egyébként. Alelnök úr is beszélt arról, hogy ez konzultációkat jelent, átláthatóságot jelent, kiszámítható tárgyalásmódot jelent, akár a gazdasági szereplőkkel, akár a közpolitikai szereplőkkel, akár az elemzőkkel. Mondok erre egy példát. Nyilván nem tesz jót a gazdaságpolitikai kiszámíthatóságnak, hogy miniszter úrral nem csak az ellenzéki vagy ellenzékieknek mondott szakértők, de azért jelen állapotban a jobboldali gazdaságpolitikuskok – Kádár Béla, Chikán Attila, Mellár Tamás – sem értenek egyet. Nem a feszültséget akarom ezzel élezni, csak azt mondom, hogy a következő két évben egy gazdaságpolitikai konszenzualitás, amely az elemzési szinten, a vállalkozások szintjén, a nemzetközi szinten megjelenhetne Magyarország számára, az valamennyiünknek egy jobb két évet jelentene, mint az eddigi, és mi aggódunk azért, hogy ez a két év jobb legyen. Nem rosszindulatúan, jóindulatúan szeretnénk, hiszen lényegét tekintve a magyar kormány és az önök kezében van ma a magyar gazdaság legjelentősebb fejlődési lehetőségének a kulcsa.

A harmadik elem, amiben kérdezni szeretnék és véleményt is mondani, ez a társadalompolitika és a gazdaságpolitika kérdése. Ezt a társadalompolitikai, gazdaságpolitikai együttműködést ez az egykulcsos adó azért szétrombolta. Nem vitatom, hogy a Fidesznek ez választási ígérete volt, és a választási ígéretét betartotta, de látjuk ma már, érdemes elemezni, hogy ez a magyar társadalom szerkezetét, szövetét radikálisan rombolta szét. Ezért kérdezem, hogy megfontolja-e, miniszter úr vagy megfontolja-e a kormányzat azt, hogy ebben legalábbis korrekciókat hajtson végre. Az egyik korrekció, amely itt körvonalazódik, maradéktalanul egyetértek egyébként, hogy munkahelymegtartás és munkahelyteremtés felé fordítani a politikát.

A másik konszolidációs irányt is szeretném önöknek javasolni, ennek két elemét. Az egyik a térségi fölzárkóztatás és annak problematikája – erről Tukacs képviselőtársam beszélt –, a másik pedig az egykulcsos adónak ezt a bizonyos társadalmi kohéziót szétverő mechanizmusában nem terveznek-e valamilyen típusú korrekciót.

Befejező kérdésem az lenne, hogy arról mondana talán néhány dolgot, miniszter úr, hogy ebben az áldozatban, amelyről beszélt, és amellyel egyetértek, a telekommunikációs szektor és az egész informatikai szektor elég komolyan kivette a részét, ez nem vitatható. Lehetnek ebben viták, de hogy itt azért jelentős konszolidációs teher nehezedik erre a szektorra, az nem kérdés. Nem abból a szempontból kérdezem, hogy most akkor vannak-e itt

multinacionális cégek vagy sem, hanem a szektor szempontjából kérdezem, hogy a következő két esztendőben látszik-e valami. Mert e nélkül a szektor nélkül nem lehet a magyar gazdaságot fölfejleszteni. Ez egy olyan hozzáadott érték a szektor részéről, ahol modern, versenyképes munkahelyek nem létezhetnek infokommunikációs támogatás nélkül. Ezért kérdezem, hogy szának-e erre vonatkozóan, miniszter úr elképzelései között van-e ilyen, vagy a tárca készül-e valami olyan programra, amivel – miután itt erről a területről komoly forráskivonás történt – az innováció és a szektor megszólítása szempontjából valamilyen program elindul a következő két esztendőben.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Úgy látom, hogy ezzel a hozzászólások végére értünk, úgyhogy a miniszter úré a válasz lehetősége.

Válaszadás

DR. MATOLCSY GYÖRGY nemzetgazdasági miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Urak! Tisztelt Bizottság! Köszönöm szépen a kérdéseket és a véleményeket is. Engedjék meg, hogy szándékom szerint minden kérdésre gyorsan és röviden, de a véleményemet tükrözően válaszoljak.

Igen, képviselő úr, 2006-ban elindult egy pénzügyi konszolidáció, amely egyértelműen kudarcot vallott. Hogyha öt év alatt, 2006-2010 között, az öt év végére úgy ér oda egy ország pénzügyi konszolidációja, hogy 7 százalékos feletti deficitet produkál, nos az sikeresnek bizony nem nevezhető, és ennek egyértelmű oka van: kizárólag megszorításokra épülő konszolidációval próbálkoztak, teljes mértékben hibásan, és ezt valamennyi egyébként egyéb ezzel kapcsolatos kérdésben elismerték, hogy 7 százalékos volt, és ezt lehetett volna-e az Unióval elfogadtatni. Igen, sajnos a 7 százalékos feletti deficitet eredményező ötéves pénzügyi konszolidáció egy kudarc. Most két év alatt sikerült – még egyszer, valóban nem hagyományos módon, vitatható és érdekeket sértő módon, de mégiscsak két év alatt sikerült – egy sikeres konszolidációt végrehajtani.

A kohéziós alapok felfüggesztését az Orbán-kormány nyakába varrni, hm, merész. Ugyanis ez olyan, hogy reggelizem egy szállodában, ahol lakom is, ebédelek, vacsorázom, és utána benyújtják a számlát. Hát 2002-től 2010-ig ott volt minden. Pezsgős vacsora, malac, minden volt. Utána az Unió persze még szigorított a korábbi szabályozásokon. Igen, mondhatta volna valaki, hogy 2004-ben, mikor beléptünk, nem tudtuk, hogy majd szigorítani fognak, ezért soha nem tartottunk be semmit. Hát azért lehetett tudni, hogy ez nincs rendben. Hát nem véletlen, hogy egyetlen volt az Unióban Magyarország, amellyel szemben kétszeres túlzottdeficit-eljárást indítottak. Tehát a számlát benyújtják, most is ezt tették.

Nyilvánosan dicsérték a Bajnai-kormány konszolidációját? Hát persze, szerették volna nem bevallani, hogy 7 százalékos feletti deficit van. Hogyne. Hát, amikor Barroso elnök úr és Orbán Viktor miniszterelnök úr tárgyalt, az, hogy 7 százalékosot bevallani? Hát az nehéz dolog a görög válság idején. Ha tudták volna, hogy valóban 7 százalékos, ha elismerte volna az IMF, akkor sok dicséret nem lett volna. Mégiscsak az van, hogy a 2002-2010 közötti gazdaságpolitikának fizetjük az árát ebben a két évben, nem a két év árát fizetjük. Még egyszer: 2002 és 2010 között nyolc év alatt ette meg, élte fel azokat a jövőbeni vagyontárgyakat és lehetőségeket az akkori három kormány, aminek az árát most ki kell fizetni. Ez nem a gazdaságpolitika ára 2010 és '12 között, ez a konszolidáció ára. De miért kellett konszolidálni? Németországban nem kellett, Ausztriában nem kellett, Finnországban nem kellett, Csehországban nem kellett, Lengyelországban nem kellett. Hát, mert 2002-2010 között olyan hibás volt a gazdaságpolitika, amilyen volt.

Furcsa módon, és nem pontos a szám, de az 1,4 százalékos nettó keresetnövekedésben nincs benne a gyermekkedvezmény. Hát nézzük meg azzal az adattal, az adja a reáljövedelem-

és reálkereset-adatot. A GDP-növekedési adat, ami sajnos az első negyedévben mínusz volt, 0,7 százalék, de ne vonjunk le még egy negyedévből messzemenő következtetést. Valószínűleg az első félévben is negatív lesz, de a második félévben már fordulhat, nagyon sok oknál fogva. Úgyhogy azt gondolom, egyetlen negyedévre építeni két év ítéletét, nem tartanám helytállóknak. Az infláció valóban magas Magyarországon, és az inflációs szerkezetet érdemes megnézni, hogy az mitől magas. Nyilván árfolyamhatás, nyilván üzemanyaghatás, nyilván mezőgazdasági, élelmiszer-ipari árrobbanás, és persze benne van a 27 százalékos áfa hatása, de ez is egy egyszeri hatás, tehát azt gondolom, valami olyasmi történik majd, ami a költségvetésünkben van, hogy 4-4,2 százalék közé jön le az infláció.

Kovács Tibor alelnök úr kérdéseire hadd kezdjem talán azzal, hogy 2006-2010 között jó volt-e a növekedés. Nem volt jó. A térségben a legrosszabb volt, és a térségben a legnagyobb visszaesés volt, 2009-ben 6,3 százalék. Szó nincs jó növekedési adatról. A beruházások zuhannak 2005. II. negyedévéől Magyarországon. Elválik minden egyes befektetési, beruházási trend Magyarországon a többi térségbeli országhoz képest, a kohéziós alapokról pedig már volt szó.

Tisztelt Alelnök Úr! Az államadósság-csökkentés akkor is nagy eredmény, ha közben az árfolyammozgások miatt a nominális érték magasabb egyes hetekben, egyes napokon, egyes órákban. Mégiscsak az történt, hogy 1400 milliárd forinttal csökkentettük Magyarország forintban fennálló államadósságát. Ezt tettük a magán-nyugdíjpénztári vagyon egy részével. Tehát az adósság csökkent. Mégiscsak az történt, hogy az adósságráta, amivel mérik – mert nem a nominális adóssággal mérik, hanem a GDP-arányos adóssággal –, az mégiscsak 81,5 százalékról az idénre 78 százalékra csökkent, jövőre pedig 76 százalékra csökken, miközben az Európai Unió eurózónabeli országainak 90 százalékra nő egyébként a korábbi 79 százalékról az eladósodottsága. Ez óriási eredmény. Nem annyi, mint szeretnénk, mert pénzügyi támadások alatt állunk, és ez mozgatja az árfolyamunkat, és spekulálnak ellenünk. Bizony. De attól még csökkentettük 1400 milliárd forinttal, alelnök úr, Magyarország forintban kifejezett államadósságát.

Ez igaz természetesen a hozamokra is. Mindenhol fölmentek, ahol a pénzügyi konszolidáció sikertelen volt, vagy pedig éppen pénzügyi konszolidációban vannak, ha megfigyeli, alelnök úr, mindenütt fölmentek a hozamok. Nézze meg a spanyol hozamokat! A görögöket nem merném javasolni, de mindenütt fölmentek, ez nem magyar sajátosság. Ugyanez vonatkozik a CDS-re és az árfolyamra, természetesen, ha 2010 tavaszán az akkori hitelminősítők, bankok tudták volna, hogy Magyarországnak milyen a tényleges pénzügyi helyzete, akkor a CDS-felár, az árfolyam és a hitelbesorolás egészen más lett volna. Félig behunyták a szemüket, valljuk be egymás között. Van, aki mind a kettőt, van, aki a három szemét hunyta be, még azt az indiai középen lévő szemét is, minden szemét behunyta, csak ne kelljen látni, hogy Magyarországon óriási baj van, 7 százalék feletti a várható deficit. Majd történik valami. Behunyták a szemüket, és azt mondták, hogy tulajdonképpen itt minden rendben van, 240 forintos árfolyam, s a többi.

Az adócentralizáció mértéke a Bajnai-kormányhoz képest a második Orbán-kormány első két évben csökkent. Nem olyan mértékben, hiszen először jelentősen csökkent, mintegy 2 százalékkal, utána másfél százalékkal visszament, de csökkent, és azt gondolom, ez vonatkozik az államadósságra is, ahogy erről volt már szó.

Tisztelt Volner Képviselő Úr! Igen, nyilván többet érdemes beszélni, de azt gondoltuk, hogy a bizottságban és a parlamentben beszélünk gazdaságpolitikai kérdésekről, a kormány vagy egy minisztérium nem közvetlenül az ellenzéki pártokkal beszél. Ez a felfogás áll az elmúlt két év kormányzati munkája mögött.

A tranzakciós adó. Igen, nagyon sok vita van. Hát mégiscsak arról van szó, hogy valami példátlan eset van az Európai Unióban. Egyedül a pénzügyi szektorban nincs általános forgalmi adó, ilyet nem is tudunk bevezetni, nem is törekszünk erre. De mi most

megpróbálunk a magyar államháztartás mögé évtizedekre nagyon-nagyon biztos bevételi forrást állítani, ez lenne a pénzügyi tranzakciós illeték. Nagyon sok ország követi ezt a döntést. Ausztria, Németország, talán Szlovákia, és majdnem mindenhol máshogy fogják bevezetni, ahogy a bankadót is 14 ország bevezette, mikor mi elindultunk, a másodikak voltak a britek. Biztos minden megoldás különböző lesz, de ez egy nagyon nagy dolog, és persze, hogy lesznek viták a kormányon belül, a frakciósövetségben, a parlamentben, de legyenek is, ez egy – hogy úgy mondjam – adópolitikai vagy költségvetési áttörés.

Az életszínvonal kérdése nagyon jó kérdés. Tehát az, hogy ha valaki egy közel 6 százalékos, 5,8 százalékos reálkereset-bővülésre azt mondja, hogy a magyar társadalom egy részének, jelentős részének csökkent az életszínvonala, ez egy merész állítás. Egyetlen adat nem igazolja. Közel 6 százalékos reálkereset-bővülés volt a múlt évben, és közben válság van. Példátlan. Sokat bírált minket mellesleg a Bizottság meg az IMF ezért. Azt mondták, hogy ha csak 1,6 százalékkal növekedtek, hogy lehet az, hogy nálatok 6 százalék a reálkereset-bővülés. Nem tudtuk jól megmagyarázni nekik, hogy azért, mert közben 30-40 százalékkal nőtt a devizahitelek terhe, 20-25 százalékkal az üzemanyagár, 15-20 százalékkal a mezőgazdasági ár, és mi nem fogyasztást akartunk bővíteni, hanem szinten tartani. Nem álmodtunk arról, hogy fogyasztást fogunk bővíteni, de a szinten tartás fontos volt, hogy ne zuhanjon megint Magyarországon a fogyasztás, és a fogyasztás zuhanása maga után vonta volna a gazdasági teljesítmény zuhanását.

A nyugdíjrendszert, ahogy ez elhangzott, bizony megvédtük. 7 százalékos deficitnél, ahogy ezt egyébként valamennyi IMF-programban részt vevő országnál láttuk, visszavették a nyugdíjakat. Nálunk is ez lett volna. De mi megvédtük, és zártuk egyébként a nyugdíjkasszát 2700 milliárd forintos saját forrással.

Tisztelt Képviselő Úr! Igen, fölment a svájci frank, sokakat meglepett, nem csak bennünket. Menekülővaluta lett. Nem a mi gazdaságpolitikánk miatt, bár rendkívül nagy hatással vagyunk a világra, de nem a mi gazdaságpolitikánk miatt erősödött így a svájci frank. Ha Németország egyedül lenne az eurózónában – nyilván márkának hívnák a német eurót –, akkor annyira megerősödne, mint a svájci frank. Ha valamilyen nemzeti valuta vagy közös valuta menekülővaluta, az bizony így működik.

A leminősítések. Igen, egy előre eltervezett pénzügyi támadás része voltunk. Magyarország ellen 2011 októbere és 2012 tavasza között pénzügyi támadás folyt, igen. Azt a közel 3000 milliárd forintot, amit négy év alatt nem a családokra és a magyar vállalkozásokra terheltük, hanem ráterheltük azokra, akikre ráterheltük, az egy olyan érdeksérelmet okozott, ami miatt Magyarországot megtámadták. Mondtuk, hogy meg fogják támadni. Magyarország miniszterelnöke elég világosan elmondta 2011 szeptemberében, meg is történt. Azt a saját eszközeinkkel – kevés segítséget kaptunk máshonnan – kivédtük. Mindenkinek köszönjük, aki ebben részt vett. De hát a háromszoros bővli? Igen, november 17-én négy órakor állítottuk le a Standard & Poor's támadását. Ha azt nem állítjuk le, egy más ősz és más tél köszöntött volna ránk, és nagyon sokba került volna az országnak. Szóval az, hogy hitelminősítők valakit leminősítenek, az nem biztos, hogy azt jelzi, hogy az a kormány rosszul működik. Az azt jelzi, hogy valakinek a tyúkszemére rálépett az a kormány, mégpedig pénzügyi rendszerek, szervezetek, intézmények tyúkszemére.

Tisztelt Képviselő Úr! Nem fogyott el a bizalom, különben nem vennék meg az állampapírokat. A bizalom erősödött, mert csökkennek a hozamok. Megveszik a magyar állampapírokat, ebben az évben kétszer 636 millió eurót, most több mint 300 millió euró IMF-hitelt fizetünk vissza forintban, swap line keretében. Ez a pénzügyi bizalom jele.

Nagyon nehéz helyzetben vannak a vállalkozások, igen, különösen a hazai kis- és középvállalkozók, ezért tartom nagyon jó elgondolásnak és nagyon jó iránynak, amit frakcióvezető úr, elnök úr elmondott, és ezért fog a kormány a következő napokban-hetekben számításokat végezni, hogy tudunk-e ezek mögé forrásokat állítani.

A beruházási ráta pedig a térséghez képest 2005-től meredeken csökken. Érdeemes megnézni a számokat, meredeken csökken. Ez a 17,5 százalék, a mai magyar beruházási ráta a legalacsonyabb, mert 2006 előtt már elkezdett csökkenni. Tehát már ott valami baj volt.

Scheiring Gábor képviselő úr 2000 milliárdját fegyelmezetten fogadom, és azt kell mondanom, hogy igen, 3000 milliárd forintot terhelünk rá tehermegosztás keretében a pénzügyi szektorra, a három krízisadót fizető vállalati szektorra, és még néhány egyéb vállalatcsoportra. Ha ezt a 3000 milliárdot nem rájuk terheljük, akkor magunkra kell terhelni, más lehetőség nincs. Ezt senki nem adja oda nekünk. Egyetlen hitelező nem adja oda nekünk, egyetlen jó barát nem tűnik föl, nagybácsi meg végképp nem, kivesztek, elhaltak, nem tudunk róluk. Úgyhogy 3000 milliárd forintnyi tehermegosztást teszünk be a költségvetésbe, és ezt nem megszorító programokkal, hanem bizony érdekeket sértő gazdaságpolitikával, és azt gondoljuk, hogy egy konszolidációs két-hároméves politika keretében minden stratégiai partnerünk újból bizalmat szavaz nekünk.

A növekedésről volt szó, az adócentralizáció valóban csökkent 39-ről 38 százalékra, a reálkereset nőtt, az idén a négy hónapban kimutatott reálkereset-csökkenésben nincs benne az egyik legnagyobb szám, a gyermekes családok adókedvezménye.

A MOL-részvényeken pedig semmilyen veszteségünk nincs, mert nem adtuk el. A nálunk lévő részvénycsomagból nem tud veszteség keletkezni. Majd, amikor értékesítjük – ha egyáltalán értékesítjük –, javaslom, akkor beszéljünk ebben a bizottságban és máshol erről.

Selmeczi Gabriella képviselő asszony kérdésére egyértelműen tudok válaszolni. Volt-e alternatíva? Volt. Ezt a 3000 milliárdot ráterhelni az emberekre, a családokra, az elsősorban magyar tulajdonú vállalkozásokra, vagy pedig hitelt felvenni valakitől. Ez volt az alternatíva, más nem volt. Jó okunk volt nem az alternatívákat választani, hanem azt az utat, amit követtünk.

Hegedűs Tamás képviselő úr rendkívül fontos kérdést tett fel, hiszen a keleti nyitás keretében szeretnénk olyan piacokat kiépíteni, amelyekre a magyar többletermékeket el tudjuk helyezni. A kínai–magyar gazdasági kapcsolatok fordulata zajlik, egy 2,5 milliárd eurós tőkebefektetés, 9 milliárdos forgalom. Azt gondolom, évente kétszámjegyű bővülést tud mutatni mind a kettő, ehhez a Nemzetgazdasági Minisztériumon belül négy fő helyett 16 fős kínai titkárságot állítottunk föl, aláírtunk először 12, majd 7 megállapodást a kínai kormánnyal, és jó reményeink vannak arra, hogy beindul a kínai fejlesztési bank és az MFB közötti egymilliárd eurós keret lehívása is.

Márton Attila képviselő úr kérdésére azt tudom mondani, hogy igen, tehát mind a nyugdíjrendszerrel, mind a közsféránál tudjuk, hogy ha egy IMF-EU-megállapodás keretében működünk 2010-ben és 2011-ben, akkor ott le kellett volna faragni, nincs mese. Nézzük meg az összes országot, mi ezt nem vállaltuk.

Tukacs István képviselő úr, következetes volt a gazdaságpolitika, ha nem is tudtunk erről mindig beszélni. Mindig az államadósság megfékezését majd csökkentését és az államháztartási deficit lefaragását célozta meg ebben a két évben a magyar gazdaságpolitika úgy, hogy közben ne zuhanjon a fogyasztás, a beruházás, a növekedés. Ez volt a koncepció. Nem is tűrtek volna el a partnereink mást. Őszintén szólva, ha azt mondjuk, amit én egyébként szívesen mondtam volna, hogy mindent a növekedésért, mindent a beruházásokért, mindent a foglalkoztatásért, az körülbelül egy hétig tartott volna minket a víz felszínén, sokkal tovább nem.

Miben tévedtünk? Azt gondoltuk, hogy másfél évig tarthat a válságnak az a szakasza, és utána érezhető konjunktúra lesz. Most már úgy látjuk – tudjuk, rájöttünk, mások még jobban tudták, de nem mondták, most már mondják –, hogy ez egy nagyon hosszú eurózóna-válság lesz. Erre kell fölkészülnünk, és csak magunkra számíthatunk. Költekezés nem volt, képviselő úr. Idén a bruttó hazai termék 2 százalékát, jövő évben 4 százalékát költjük

egyenlegjavításra. Rögtön az első mozdulattal 220 milliárd forint költségvetési kiadási befagyasztás történt, emlékszik erre, képviselő úr.

Mibe került a szabad pálinkafőzés? Néhány víg estébe. *(Derűltég, közbeszólások.)*
Nem többé. Az, hogy néhány bürokrata... *(Tukacs István? 8 milliárdba, megmondom.)*
Magam nem főzöm, de kapom a barátaimtól, most már merem mondani, kaphatom, ihatom. Korábban csak ihattam, de nem kaphattam. Igen, hogy néhány bürokrata Brüsszelben fölvonja a szemöldökét, és esetleg azt mondja nekünk, hogy elindítok ellenetek egy kötelezettségszegési eljárást, hát annál finomabb a pálinkánk, hogy arra mi bármilyen módon izgalommal reagáljunk. *(Kovács Tibor: Majd meglátjuk. – Közbeszólások.)*

ELNÖK: A képviselői megjegyzéseket kérném mérsékelni. Mindenki elmondhatta a véleményét, elég hosszasan ráadásul. A képviselők pontosan négyszer annyi ideig beszéltek, mint előtte miniszter úr. *(Tukacs István: Azért vagyunk itt.)*

DR. MATOLCSY GYÖRGY nemzetgazdasági miniszter: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Tukacs Képviselő Úr! A 16 százalékos arányos adórendszer eddigi lépései meghozták az eredményüket, mégpedig pozitív eredményt. A költségvetésnek többlete van, több mint 80 ezer fővel bővült két év alatt a foglalkoztatás. Korábban, 2006-2010 között 8 ezer fővel. A progresszív személyi jövedelemadózás visszafogja a teljesítményt, ezt mindenki tudja, a Nobel-díjas közgazdászoktól kezdve a politikusokig, csak erő és felhatalmazás nélkül nem tudnak lépni sem Európában, sem máshol.

Aradszki András képviselő úrnak azt tudnám mondani, hogy csak szóban van trendforduló az Unióban. Csak magunkra számíthatunk. Ha növekedni szeretnénk, csak magunkra számíthatunk, és persze stratégiai partnereinkre.

Lenhardt Balázs képviselő úr azt mondta, hogy én azt mondtam, hogy a válságnak vége van, hát a pénzügyi válságnak vége van, szerencsére. Igen, sikeres volt a pénzügyi konszolidáció, de az eurózóna válsága miatt még nehéz helyzetben vagyunk. Nagyon sok kérdésre már kitértem, úgyhogy engedje meg, csak azt mondom még, hogy a kis- és középvállalkozások esetében – igen, egyetértek – lépünk kell, ők vannak a legnehezebb helyzetben.

Baja Ferenc képviselő úrnak ugyanazt tudom mondani, hogy nagyon komoly árat fizettünk a 2002-es, aztán a 2004-2010 közötti költségekért, de lassan ennek vége van. Kiszámíthatóság? Igen, azt gondolom, most már eljött a következő másfél-két év kiszámíthatóbb gazdaságpolitikájának az időszaka, de természetesen nem tudjuk, hogy a világ nem lesz-e még kiszámíthatatlanabb. Arra sajnos reagálnunk kell.

Jobboldali gazdaságpolitikusok? Nincs ilyen, hogy jobboldali, baloldali gazdaságpolitikus. Van, aki szereti vagy érti a nem hagyományos eszközöket, a kreatív, innovatív eszközöket, és van, aki nem szereti. Lehet bármelyik oldalon, lehet alul, lehet felül vagy oldalt.

A térségi fejlesztésekkel mélyen egyetértek. Tehát azt kell mondanom, hogy a magyar növekedés egyik kulcsa, hogy a térségekben is növekedjünk.

A telekomszektor esetében jó ötletnek, jó elgondolásnak tartom, hogy az innovációs K+F területén fogjunk velük össze. Egyébként szeretném bejelenteni, hogy a magyar kormány tárgyal 15 globális cégcsoport vezetésével stratégiai megállapodások megkötéséről, és ezek keretében a K+F innovációs közös projektek, azt gondolom, nagyon fontos szerepet kaphatnak.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Alelnök Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Ennyiben szerettem volna válaszolni a kérdésekre.

A napirendi pont lezárása

ELNÖK: Köszönöm szépen. A miniszteri válasz elhangzott, akkor a meghallgatást ezennel lezárom.

Tekintettel arra, hogy közben a plenáris ülés elkezdődött, a bizottsági ülést felfüggesztem, és az interpellációk után a jegybanktörvénnyel folytatjuk, és Simor András elnök úr lesz majd a jegybank képviselője a bizottság ülésén, akit természetesen értesítettem erről.

Köszönöm szépen.

(Az ülés felfüggesztve 13 óra 31 perctől 15 óra 15 percig)

ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm a bizottság tagjait, a helyettesítéseket figyelembe véve, és csak a sajtó képviselőinek mondom, hogy a bizottsági ülésen minden képviselőnek lehetősége van arra, hogy egy képviselőtársát megbízza helyettesítéssel, ennek alapján úgy látom, hogy szűkösen, de megvagyunk. Napirendet most nem kell elfogadni, hiszen a bizottság elfogadta a napirendjét a délelőtti órákban, ennek megfelelően most a bizottsági ülés folytatása következik.

A Magyar Nemzeti Bankról szóló 2011. évi CCVIII. törvény módosításáról szóló T/7742 számú törvényjavaslat (Általános vita)

A folytatás egy elég hangsúlyos és fontos téma, a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2011. évi CCVIII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat, az általános vitára való alkalmasságról kell döntenünk. Ezt a kormány visszavonta, és most gyakorlatilag új verzióban nyújtja be a parlament lé. Délután – tekintettel arra, hogy a Ház ennek a napirendre vételéről már döntött – el fog kezdődni ennek az általános vitája. Ennek megfelelően most itt a bizottsági döntésre mindenképpen sor kell hogy kerüljön. Kérdezem helyettes államtitkár urat, hogy a kormány nevében van-e szóbeli kiegészítése a törvényjavaslat kapcsán.

Zsarnóci Csaba helyettes államtitkár (NGM) szóbeli kiegészítése

ZSARNÓCI CSABA helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen a szót, üdvözlök mindenkit. Csak két szót tennék hozzá az újra betervezett javaslatához: az egyik lényeges tartalmi változás a most betervezett módosítási javaslatban az előzőhöz képest az, hogy a monetáris tanács és az MNB vezetése közötti feladatmegosztást tisztázza a törvényjavaslat, és egyértelműen elmondja, hogy melyek azok a stratégiai döntések, amelyeket a monetáris tanácsnak, és melyek azok, amelyeket az MNB elnökének.

A másik lényeges tartalmi módosítás az előző módosítási javaslatához képest az, hogy a monetáris tanács külsős és belsős tagjainak az arányát rögzítené a törvényjavaslat.

Ez a két lényeges módosítás, amit az ötpárti szakértői munkacsoport munkája során közös álláspontként kialakított, és ez az, amivel reményeink szerint az IMF, az EKB és az Európai Bizottság is elégedett lesz.

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelettel üdvözlöm Simor András elnök urat, a Magyar Nemzeti Bank elnökét. Annyit kiegészítésként én is elmondanék, hogy mind miniszterelnök úr, mind pedig én a bizottság elnökeként levélben jeleztem Brüsszel irányába, ha jól emlékszem, az én levelem Olli Rehn biztos úrnak született meg, hogy nem kívánunk élni a monetáris tanács tagjaira, illetve alelnökre vonatkozó jelölésekkel a jegybank jelenlegi vezetése mandátumának a lejártáig. Ez még talán hozzátartozik a törvényjavaslatához, ami ugyan nem kodifikációs kérdéskör, de tartalmi értelemben fontos.

Még egyszer tisztelettel üdvözlöm elnök urat, és kérném, hogy a Magyar Nemzeti Bank álláspontját a benyújtott törvényjavaslat kapcsán ismertetni szíveskedjen.

Parancsoljon!

A Magyar Nemzeti Bank álláspontjának ismertetése

SIMOR ANDRÁS elnök (Magyar Nemzeti Bank): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Urak! A Magyar Nemzeti Bank a benyújtott javaslatokkal egyetért.

Egyetértésünk mellett két apróbb, illetve egy talán jelentősebb dologra szeretném felhívni a figyelmet. A két apróbb dolog az, hogy mi továbbra is úgy gondoljuk, hogy a monetáris tanács, illetve az alelnökök számának jogi bővítésére nincs szükség, de el tudjuk fogadni azt a megoldást, ami létrejött a tárgyalások során, hogy a kormány, illetve a parlament nem választ, nem nevez ki további alelnököt, illetve monetáristanács-tagot az elkövetkező kilenc hónapban.

A másik apróbb megjegyzés, hogy hosszabb távon is jobbnak tartanánk azt, ha a Magyar Nemzeti Bank elnökének lenne véleménynyilvánítási joga a monetáris tanács tagjaira – beleértve az alelnököket is – vonatkozóan. Ez jelenleg a törvényben nincs benne. Ez nem volt a különböző nemzetközi szervezetekkel való tárgyalások során a hiteltárgyalások elkezdésének feltétele, de ettől függetlenül a Nemzeti Bank ezt hasznosnak és szerencsésnek tartaná.

Végül szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a törvényjavaslat nem érinti a Magyar Nemzeti Bank vezetőinek, döntéshozóinak fizetésére vonatkozó szabályozást, amiben fenntartjuk azt a véleményünket, hogy az, ahogyan most van, továbbra is összeegyeztethetetlen az uniós jogrenddel és a Nemzeti Bank függetlenségével.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Most a bizottság tagjai következnek. Kérdezem, van-e kérdés vagy észrevétel. *(Jelzésre.)* Burány Sándor képviselő úr, parancsoljon!

Kérdések, észrevételek

BURÁNY SÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Egy rövid kiegészítő megjegyzést tennék. A magunk részéről üdvözljük azt, hogy most úgy tűnik, a felek legalábbis a gentlemen's agreement szintjén a legvitatottabb kérdésekben megegyeztek. Ezt a megegyezést a magunk részéről méltányolandónak tartjuk, azonban képviselőkként és frakcióként azt tartanánk kellő garanciális elemnek, hogyha nem egyszerűen egy gentlemen's agreement biztosítaná az alelnöki és monetáris tanácsi tagok jelenlegi status quóját, hanem mindezt a törvényben rögzítenénk, ezért jelzem, hogy ilyen irányú módosító indítványt fogunk beadni.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kovács Tibor alelnök úr, parancsoljon!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Köszönöm szépen. Kiegészítve azt, amit képviselőtársam már elmondott, kénytelenek vagyunk megjegyezni, hogy az előző törvényjavaslat benyújtása kapcsán is elmondtuk, hogy nem értünk egyet a törvényjavaslattal, mert az nem felel meg az Európai Központi Bank által megfogalmazott elvárásoknak. Valószínűsítettük, hogy az a törvényjavaslat nem kerül elfogadásra, mint ahogy visszavonta az Országgyűlés kormánypárti többsége az elmúlt héten a benyújtott javaslatot.

Érthetetlennek, megmagyarázhatatlannak tartjuk azt, hogy miért húzódott hónapokon keresztül ennek a megállapodásnak az úgymond megkötése. Kérdésként fogalmazódik meg, hogy ez hány száz milliárd forintjába került a magyar adófizetőknek. Nem kaptunk egyébként

most sem magyarázatot, és egyébként kérdezném a kormány képviselőjétől, legyen szíves adjon magyarázatot arra, hogy a kormány milyen indokokkal húzta-halasztotta mostanáig ennek a törvényjavaslatnak a benyújtását. Mennyi pénzébe került ez tulajdonképpen a magyar adófizetőknek, és ki fogja megfizetni a magyar adófizetőknek azt a megmagyarázhatatlan okból bekövetkezett huzavonát, ami idáig vezetett?

Elfogadhatatlannak tartjuk, egyébként pedig sajnálatosan azt kell mondanunk azon túl, hogy a gentlemen's agreement az egy dolog, jó, hogyha betartják a tett ígéreteket. De hát sajnálatosan azt kell mondanunk, tisztelt elnök úr, hogy a miniszterelnök úr több mindenben tett már ígéretet az elmúlt időszakban, amit aztán utána félresöpört, és nem tartotta be az ígéretét. Ezért jobbnak tartanánk, hogyha egyébként ebben a törvényjavaslatban kodifikált formában jelenne meg ez a szándék.

Egyébként pedig nem találunk rá magyarázatot, hogy ha lejár a Nemzeti Bank vezetőinek a megbízatása, akkor azt követően ezek szerint a kormány nyilván azonnal ki akarja egészíteni a Nemzeti Bank vezetését. Erre sem kaptunk igazából magyarázatot, hogy miért tartják ezt fontosnak és szükségesnek.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Van-e még esetleg kérdés vagy észrevétel? *(Jelzésre.)* Lenhardt Balázs képviselő úr, majd Scheiring Gábor képviselő úr.

DR. LENHARDT BALÁZS (Jobbik): Hát nem tudom, ez az egész huzavona vagy a néha tragikomédiába hajló előadás lassan akkor a végéhez közeledik, amit az MNB-törvény folyamatos újra- és újraszabásával ért el a kormány, de sajnos azt nem látom világosan – és ezt az egész Jobbik nevében mondhatom –, hogy most gyakorlatilag az MNB-re vonatkozó törvényt hol és kik írják. Az nagyon jellemző és világos álláspont, amit Kovács alelnök úr fogalmazott meg a szocialisták részéről, hogy ők azt hiányolják az egészből, hogy szolgai módon a magyar kormány nem vetette alá magát minden egyes követelésének, amit az Európai Központi Bank fogalmazott meg.

Mi, magyarok és nemzetben gondolkodók azt hiányoljuk, hogy ez a Nemzeti Bank csak nevében magyar és nemzeti, de nem ilyen érdekeket szolgál változatlanul. Úgyhogy sajnos a meghátrálás nagyon jelentős ezen a területen, még akkor is, ha azokkal, amit a kormány első szándékából is el kívánt érni, még nem feltétlenül lett volna biztosítható, hogy a monetáris jogokat – ami egy állam működéséhez alapvető lenne – igazából újra kézbe tudja venni a magyar kormány.

Ehhez képest, hogy már az utolsó pontokig ért a visszavonulás vagy a teljes kapituláció előtt, és még tartják a fizetési plafont, ezt is lehet mondani, hogy dicséretes, de összességében az eredmény eléggé alulmúlja azokat az elvárásokat, amivel érdemes lett volna ennek az egész törvénynek nekimenni. Látjuk, hogy a tendencia az, hogy már lassan a fiskális jogokról is le kell mondania annak az országnak, amely az Európai Unió tagállama, és azt is közösségi ellenőrzés és irányítása alá akarja vonni ez a nagy testvér, ez a szuperkolhoz, ami az Európai Unió.

Hát a Jobbik részéről mi tiltakozni fogunk az ilyen intézkedések és döntések ellen, és most is jeleznünk kell, hogy nem érthetünk egyet ezzel a fajta, a magyar és nemzeti bankra vonatkozó szabályozással.

Köszönöm.

ELNÖK: Scheiring Gábor képviselő úr, parancsoljon!

SCHEIRING GÁBOR (LMP): Köszönöm szépen. Azzal kezdeném, hogy végső soron az jó hír a magyar állampolgárok számára, hogy úgy látszik, ez a konfliktussorozat a végéhez

közeledik. Ugyanakkor azt látnunk kell, hogy ez nagyon költséges konfliktussorozat volt. Egy olyan költséges konfliktussorozat, ami súlyos tízmilliárdjaiba került a magyar államnak, és ahol gyakorlatilag a kezdeti tárgyalási pozícióból szinte mindent feladott a kormány, tehát még csak eredménye sem volt ennek a konfliktussorozatnak a kormány szempontjából nézve sem, az állampolgárok szempontjából pedig egyértelműen súlyos ráfizetés volt ez a teljesen felesleges háború, amit a kormány indított.

Azt szeretném, ha világosan látnánk itt is – és akár a sajtóban, ha erről szó lesz –, hogy a jegybank függetlensége nem öncél. Itt nem az a kérdés, persze az is nagyon fontos, hogy milyen nemzetközi intézményeknek mi a véleménye, hanem itt azt kell világosan látni, hogy a jegybank függetlensége azt szolgálja, hogy azokat a döntéseket, amiket a politikusok sokszor rövid távú, túlzottan rövid távú szempontokból hoznának, és ezzel kárt okoznának a magyar gazdaságnak, ezeket a döntéseket kordában tartsa. Amikor a politikusok túl nagy befolyást kapnak a monetáris politika felett, akkor egyszerűen kimutatható, hogy ez hosszú távon nem szolgálja a gazdaság fejlődését. Ezt kell világosan látni, ez az a cél, ez az a legfőbb indok, ami a jegybank függetlensége mellett szól. Természetesen ahhoz, hogy egy ilyen függetlenséget garantálni tudjunk – ezt korábban is elmondtuk már –, ehhez szükséges az, hogy a jegybank átlátható legyen, ezért volt az LMP-nek a felügyelőbizottság szerepének kiterjesztésére vonatkozóan javaslata.

Még egy dolgot szeretnék elmondani, hogy mennyiben volt még ez a konfliktussorozat értelmetlen. A kormány azokon a területeken lépett, ahol egyáltalán nem lett volna szabad, ugye egészen a mai napig elhúzódott a jegybank menedzsmentje fölötti háború, ami gyakorlatilag a devizatartalékok rövid távú kezelése körül forgott – ezt szerintem nyugodtan kijelenthetjük –, ami megint egyértelműen az ország sérülékenységét fokozza. Szerintem, aki egy kicsit is foglalkozott azzal, hogy miért sérülékeny egy ország, különösen a pénzügyi válságok során a nemzetközi tőkemozgások ingadozásával, a spekulációs támadásokkal szemben, akkor a devizatartalékok alacsony szintje egy ilyen kérdés. Tehát ebbe ilyen módon belepiskálni egy ilyen helyzetben, azt gondolom, hatalmas nagy felelőtlenség, és nem szolgálta a magyar gazdaság érdekét egy ilyen konfliktust megnyitni. Ahol viszont a kormánynak fel kellett volna lépnie, például a hatékonyabb banki szabályozásnál, ott az első törvénytől nem tettek meg semmit, úgy kellett az önök orrára koppintani, hogy az úgynevezett makroprudenciális szabályozást rakják bele az új jegybanktörvénybe.

Ez, a makroprudenciális szabályozás azt jelenti, hogy a jegybanknak vagy a bankfelügyeleteknek a szerepkörét egy hatékonyabb és mélyebb ellenőrzéssel kell kiegészíteni, mert a bankok hitelezése nagyon gyakran olyan túlzottan kockázatvállaló, amire eddig nem volt megoldás, nem volt felügyeleti szerv, és ezeket mindenképpen valamilyen intézménynél telepíteni kell. Önök ebben a talán legfontosabb kérdésben nem voltak hajlandók előrelépni. Ha valamit érdemes lett volna megtenni, akkor az ez. Ezt tehát kihagyták, és azokon a területeken vállaltak konfliktust, ami viszont nem szolgálta a magyar gazdaság, a magyar vállalkozók és a magyar emberek érdekeit hosszú távon.

Még egyszer mondom, hogy rendkívül konfliktussorozat volt ez, több tízmilliárd forintjába került a magyar állampolgároknak a megemelkedett kamatfelár miatt. Úgyhogy ezért örülünk mi annak, hogy úgy látszik, pont kerül ennek a szomorú történetnek a végére.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ha jól láttam, akkor még Kovács Tibor reagálna. *(Jelzésre.)* Nem, akkor annyit szeretnék mondani – nem feltétlenül a vita zárásaként, elvégre még bárki szólhat, csak gondoltam, most kivárom legalább az első körös hozzászólásokat –, hogy azt gondolom, egy érdemi vitában egy kompromisszumos megállapodás született, ami egyébként kölcsönösen szolgálja mindenki érdekeit.

Meggyőződésem szerint a jegybanktörvény eredeti formájában is a Magyar Nemzeti Bank jövőbeni függetlensége szempontjából garanciákat hordoz magában. A legfontosabb garancia pont az, hogy a jegybanktörvény – mondjuk úgy – a kardinális szakaszaiban minősített többségű törvénné válik, ami azt jelenti, hogy nem lehet úgy módosítani, ahogy egyébként erre korábban sor került. Lehet a mi orrunk alá dörgölni az ebben a ciklusban megszületett módosításokat, de úgy mellékesen elmondanám, hogy az előző ciklusokban gyakorlatilag nem volt olyan kormány, amelyik nem nyúlt hozzá a jegybanktörvényhez, még hozzá érdemben: a monetáris tanács összetételét, a monetáris tanács működését és egyebeket érintő kérdésekben, és pont az új jegybanktörvény az, ami egyébként garantálja, hogy ezt a jövőben kormányok már csak nagyon nehezen tudják megtenni. Szerintem ez a függetlenség legerősebb biztosítója.

Az, hogy volt-e értelme a vitának vagy sem, Scheiring Gábor képviselő úr számára lehet, hogy nem, de én azért hozzátenném, számunkra tartalmi értelemben ez nem akármilyen vita, hogy most a Magyar Nemzeti Bank elnökének kell-e esküt tenni a magyar alaptörvényre vagy sem. Szerintünk ez fontos kérdés. Lehet, hogy önök szerint nem, de szerintünk igen, és ha a Bundesbank elnökének kell tennie esküt a német alkotmányra, akkor ne pont Magyarország legyen ez alól kivétel. Lehet, hogy az önök számára nem volt fontos a fizetési plafon kérdésköre, a mi számunkra fontos volt, mert ezt általános elvként próbáltuk érvényesíteni egyébként a teljes államigazgatási szektorban, és éppen ezért nem is engedtünk ebben a két kérdésben, és azt gondolom, fontos dolog, hogy ebben a magyar fél ki tudott tartani az álláspontja mellett.

Azt még külön hozzátenném a makroprudenciális kérdésekre vonatkozó észrevételére: azt, hogy kinek az orrára kellett koppintani és hogyan, azért nem értem, mert az a mi javaslatunkra került bele a törvénybe. Tehát itt az orrkoppintás számomra teljességgel érthetetlen. Ha a képviselő úr nem tudja, akkor felvilágosítom, hogy benne van, ez a Magyar Nemzeti Bank új hatásköreinek az egyike, és a mi javaslatunkra került oda, és én fontosnak is tartom egyébként, hogy ez a szabályzás ebben a formában megszületett. Persze még jobb lett volna, ha ez egyébként a teljes bankfelügyelettel együtt kerül oda, amint ez a világ legtöbb országában történik. Azt kell mondjam önöknek, hogy ennek a vitának az igazi nyertese egyébként nem a Magyar Nemzeti Bank, hanem a PSZAF, amelyik ismét meg tudta őrizni az önállóságát annak ellenére, hogy az európai tendenciák is mind arról szólnak, hogy a pénzügyi felügyeletet a legtöbb helyen a mindenkori jegybank alá vonják, illetve azzal közös intézménybe telepítik.

Azt gondolom, az itt megszületett megállapodás egy olya kölcsönös kompromisszum, ami egyrészt ténylegesen lehetővé teszi, hogy a Magyar Nemzeti Bank az általa kialakított keretek között tudja elvégezni a munkáját, ugyanakkor elhárítja az akadályokat a Magyarország számára valóban fontos valutaalap-tárgyalások kezdete elől. Szerintünk ezt ez a kölcsönös kompromisszum lehetővé teszi, ezért mi támogatni fogjuk, és egyébként nem is kívánunk hozzá plusz módosító indítvánnyal élni.

Azt szeretném jelezni, hogy a kormánypárti frakciók meg fogják várni, amíg megérkezik az Európai Központi Bank részletes észrevétele a most benyújtott törvény módosítással kapcsolatban. Ez azt jelenti, hogy le fogjuk folytatni ezen a héten a törvényjavaslat vitáját, de a szavazásokkal kapcsolatban megvárjuk az EKB véleményét, és azt követően fogjuk meghozni az ezzel kapcsolatos végleges döntést, immáron az EKB véleményének ismeretében.

A legutolsó kérdés, amire szeretnék kitérni, de csak reakcióként: én ezt a devizatartalék körüli vitát nem egészen értem. Attól félek, hogy ezt ellenzéki képviselőtársaim gerjesztik néhány jó szándékú vagy kevésbé jó szándékú, de a helyzetet alapvetően félreértő elemzővel egyetemben. A helyzet ugyanis az, hogy szerintem a devizatartalékok rendelkezése fölötti jogosítvány semmit nem változik. Úgy volt az az előző jegybanktörvényben, úgy van a

mostaniban is, és ugyanígy lesz a módosítást követően is. Mindig is a monetáris tanács rendelkezett felette, és ezt követően is a monetáris tanács fog rendelkezni felette. Ebben semmilyen érdemi hatásköri módosítás nem volt, és most sincs. Ezért ezt a vitát abszolút mesterséges vitának tartom, és nagyon kérem, hogy pontosan Magyarország érdekében ezt egyébként ne tegyék, mert ezzel félrevezetik a nemzetközi közvéleményt.

Ennyit kívántam elmondani. Van-e még? *(Jelzésre.)* Aelnök úr parancsoljon, ezek szerint inspiráltam egy hozzászólásra.

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Így van. Tisztelt Elnök Úr! Továbbra sincs magyarázat arra, és kérem a kormány képviselőit, hogy ha már itt ülnek, adjanak magyarázatot arra, milyen előnye származott a magyar adófizetőknek abból, hogy heteken-hónapokon keresztül húzták ezt a kérdést. Az, hogy bizonyos ügyek mentén itt ilyen álvitákat generált a kormány, az, hogy ma sem kapunk magyarázatot arra, miért fontos a kormány számára az, hogy három alelnöke legyen a Nemzeti Banknak, miért fontos a magyar kormány számára az, hogy kilenc hónap múlva a monetáris tanácsot hétről kilenc főre kiegészítse, erre nincs magyarázat, tisztelt elnök úr. És nincs magyarázat arra sem, hogy mi volt az a cél, aminek érdekében ezt a szabadságharcot önök folytatták. Mit akartak elérni vele? Mennyi pénzt akartak ezzel termelni – úgymond – a magyar költségvetésnek vagy a magyar gazdaságnak? Hát mondjanak már erről valamit! Mert az, hogy tízmilliárdba vagy esetleg százmilliárdba került a magyar adófizetőknek ez a huzavona, az nyilvánvaló. De hogy milyen cél érdekében került ennyi pénzbe, azt magyarázzák már meg!

ELNÖK: Mélyen tisztelt képviselő úr, kicsit több higgadtságok javasolok, mielőtt orvost kellene hívnom ide a terembe, mert az nem lenne helyes. Főleg egyébként azért, mert szerintem ez körülbelül hatmilliószor elhangzott ebben a teremben az összes vita kapcsán, úgyhogy most kénytelen vagyok földézni – kicsit szájbarágósan, lassan –, annak idején is világosan elmondtuk, hogy szerintünk szerencsétlen az a szerkezet, amit egyébként önök állítottak elő akkor, amikor Gyurcsány Ferenc érdekében, aki a monetáris tanácsban többséget akart szerezni, megváltoztatták a monetáris tanács addig kialakult normális lejáratú szerkezetét. A monetáris tanácsban nem egyszerre járt le a külsős tagok mandátuma, meg egy másik időpontban a vezetők mandátuma, hanem azért volt némi jogfolytonosság ezen a rendszeren belül. Mivel az akkori miniszterelnök másként gondolta, és – egyébként egyéni képviselői indítvánnyal – önök annak idején módosították a jegybanktvényt, ezért előállt az a szerencsétlen helyzet, hogy ma az elnök úr és az alelnökök mandátuma majdnem egyszerre jár le, az elnök úré jövő év március elején, az egyik alelnöké március végén, a következő alelnöké pedig július legelején. Ez azt jelenti, hogy júliusra a Magyar Nemzeti Bank vezetésében, amennyiben nem kerül sor bármelyikük megújítására, nincs olyan ember, aki egyébként a vezetésben jogfolytonosságot képviselne. Ugyanez történt a monetáris tanács tagjainál is. Ha önök annak idején nem így variálják a törvényt, akkor nem áll elő ez a lehetetlen helyzet.

Mi ezért mondtuk azt, hogy erre természetesen lehet olyan megoldásokat mondani, hogy egyesek mandátumát hosszabbítsuk meg, az is egy lehetséges megoldás. A másik lehetséges megoldás, amit mi javasoltunk, hogy egyébként legyen egy olyan alelnök, akinek a mandátuma máskor kezdődik, mint a többieké, és akkor van egy jogfolytonossági szakasz a vezetésben, és ugyanez a helyzet a monetáris tanács tagjaira vonatkozóan is. S hogy ezt abszolút nem rossz szándékkal tesszük, az a tény is jól mutatja, hogy most például befogadtuk azt a módosító indítványt, amit abszolút fontos dolognak tartok, hogy igen, akkor legyen egy állandó rögzített arányszám a külsős és a belső monetáris tanácsi tagok között, hogy semmiképpen ne lehessen egyébként eltorzítani az arányokat egyik vagy másik típusú jelölési rendszerrel. Ahogy ezt egyébként önök tették, tehát ezt tekintsék az önökre vonatkozó

kritikának egyébként a jegybanktvörvényen belül, mert önök annak idején pont úgy térítették el a belső arányokat, hogy jól megemelték a külső monetáristanács-tagok számát egy időre, addig, amíg Gyurcsány Ferenc többséget próbált szerezni a monetáris tanácsban.

Tehát ezeket azért, ha már egyszer szóba hozta, alelnök úr, akkor a történeti elvhűség keddéért szerintem szögezzük le, mert a helyzet így alakult ki, és ezt a helyzetet kell megpróbálni ma valahogy kezelni. Ebből megint az következik egyébként, hogy most ugyan a monetáris tanácsban ezt meg lehet teremteni, mert nyilvánvaló, hogy a két új tag mandátuma jóval később kezdődik, mint a mostani külsős tagoké, de a vezetésben megint az a helyzet fog előállni, hogy minden vezető mandátuma körülbelül együtt mozog, kivéve, hogyha kevesebb számú tag jelölésére tesz javaslatot a következő parlamentben, ha jól emlékszem, a miniszterelnök, mert nála van ez a jelölési jog.

Úgyhogy erre a szempontra is oda kell figyelni, mert azt gondolom, ez lehet, hogy mellékesnek tűnő, de szerintem a döntéshozatal rendjét tekintve egyáltalán nem mellékes szempont. Egy jegybank működése igazán jól akkor biztosított, ha egyébként eltérőek a lejáratú idők, mert akkor a szempontok össze tudnak keveredni a monetáris tanács döntéseiben és működésében.

Lenhardt Balázs képviselő úr, parancsoljon!

DR. LENHARDT BALÁZS (Jobbik): Kovács elvtárs ismételt hozzászólása engem is megihletett, úgyhogy egy rendszerszintű észrevételt hadd tegyek. Létezik olyan politizálás – és tudom, hogy ezt önöknek nehéz elfogadni, mert máshogy szocializálódtak –, és mi úgy gondoljuk, hogy az az egyetlen felelős politizálás, amely egy adott helyzetben mindig azt vizsgálja, hogy mi lenne a nemzeti érdek megvalósulása, és hogyan lehetne ezt minél hatékonyabban elérni.

Nem tisztem, hogy a kormányzati kommunikációt lefolytassam, nem is értünk mindenben egyet, de kétségtelen, hogy önökhöz képest legalább megjelenik ez a fajta szándék. Szerencsére nem az a fajta irányultság kell hogy mozgassa a kormányt, hogy mindegy, korábban Moszkvából vagy most Brüsszelből, vagy az Európai Központi Banktól jön az ukáz, de szolgálai módon hajtsuk végre. Tehát lehet, hogy ez önnek érthetetlen, de azt gondolom, minden normális állampolgár azt szeretné, ha az általa megválasztott képviselők maximálisan a saját hazai és nemzeti érdekeket szeretnék kijárni. Látjuk, hogy ez milyen töredékesen sikerül, de legalább kísérlet legyen rá. Úgyhogy ehhez képest eléggé visszás, hogy ön folyamatosan azt kéri számon emelt hangon, hogy miért nem alkalmazkodva és szolgálilag hajtja végre az utolsó kis utasítást is a kormány, és miért próbál helyette mondjuk egyéb utakon járni, és elérni bizonyos előrelépéseket egyes törvényeknél.

ELNÖK: Alelnök úr, utolsó kör.

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Csak egy megjegyzés: nem vagyok elvtársa egy szélsőjobboldali párt képviselőjének. *(Dr. Lenhardt Balázs közbeszólása.)*

ELNÖK: Szerintem most elment a vita abba az irányba, ahol már nem folytatjuk inkább. Úgyhogy lezárnám, és ha megengedik, először helyettes államtitkár úrnak, utána elnök úrnak szeretnék szót adni, már ha kívánnak reagálni a vitában elhangzottakra.

Parancsoljon, államtitkár úr!

Reflexiók

ZSARNÓCI CSABA helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Azon túl, amit elnök úr már elmondott, egy dolgot tennék hozzá a tárgyalások elhúzódására vonatkozóan. Egyrészt a kormányzat szerette volna a

kötelezettség-szegési eljáráshoz kapcsolódó ügyeket elkülöníteni a többi felmerülő észrevételtől. Ez sikerült is, ugye április végén sikerült elérni, hogy a Bizottság húzott egy vonalat, hogy mi az, amiben kötelezettség-szegési eljárást indítana, hogyha ezek a problémák nem lennének orvosolva, és mik azok, amik ilyen szempontból nem vetnek fel problémát.

Ezzel párhuzamosan és ezt követően pedig elindult az a bizonyos ötpárti egyeztetés, ami azért is volt időigényes, mert míg a magyar oldalon a kormány egyeztetett, addig a túloldalon három nemzetközi szervezet is ott ült, amelyeknek nem annyira egyszerű az álláspontjukat kialakítani.

Azt hiszem, ennyit tennék hozzá ahhoz, amit egyébként elnök úr már elmondott, és amivel természetesen egyetértünk.

ELNÖK: Elnök úr, parancsoljon!

SIMOR ANDRÁS elnök (Magyar Nemzeti Bank): Köszönöm szépen, nem élnék vele.

Döntés általános vitára való alkalmasságról

ELNÖK: Köszönöm szépen, akkor most az általános vitáról fogunk szavazni. Tehát a törvényjavaslatot a kormány ismételten benyújtotta, a bizottság első helyen kijelölt bizottságként dönt arról, hogy általános vitára alkalmasnak tartja-e. Aki ezzel egyetért, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Úgy látom, hogy a bizottság túlnyomó többsége, 19 fő az általános vitára való alkalmasságot támogatja. Ki nem támogatja? *(Szavazás.)* 5 nem szavazat ellenében, tehát 19:5 arányban a bizottság a törvényjavaslatot általános vitára alkalmasnak találta.

Többségi, kisebbségi előadó: van-e ilyen természetű igény. *(Kovács Tibor: Burány Sándor.)* Burány Sándor képviselő úr, legalábbis azt mondja az alelnök úr – ha vállalja –, és Lenhardt Balázs képviselő úr között megosztva. Többségi előadóra van igény a képviselőcsoportból? Ma, a koraesti órákban, közvetlenül a szavazások után kerül sor erre a nagyszerű vitára. *(Jelzésre.)* Mengyi Roland képviselő úr lenne a többségi előadó.

Köszönöm szépen, és ha megengedik, ezt a napirendi pontot lezárnám. Elnök úrnak külön köszönöm a jelenlétet, helyettes államtitkár urat pedig még tartóztatom, tekintettel arra, hogy a következő napirendi pont is érinti.

A devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló T/7769. számú törvényjavaslat (Általános vita)

Ez a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat.

Szóbeli kiegészítés

Az előterjesztők megkértek engem, hogy képviseljem őket, úgyhogy, ha megengedik, ezt megtenném. Az előterjesztésnél csak azt tudom elmondani indokként, ami egyébként az általános indoklásban benne van, hogy – emlékezhetnek rá – a közsférában dolgozók vissza nem térítendő támogatására való jogosultság feltételeként a jelenleg hatályos jogi szabályozás 2012. július 1-jét jelölte meg szerződéskötési határidőként, ezt most, tekintettel az ügyek elhúzódására, kitolnánk szeptember 30-ára. Az oka roppant egyszerű: mindenki azt gondolta, hogy elsőbbsége van a köztisztviselőknek, de mivel bármikor mehetnek, ezért senki nem indult el. Egyébként arra vonatkozóan igazuk van, hogy bármikor mehetnek megkötni a bankon belül az árfolyamrögzítésre vonatkozó szerződést, de a támogatásra ez már nem volt

igaz a jogszabály értelmében, és gyakorlatilag ezt a félreértést kezeli ez az ominózus módosítás.

Ami viszont egy tartalmi módosítást is magában foglal, nevezetesen egyértelműsíti a támogatás mértékének a meghatározását, mert ott nem volt egyértelmű, hogy mit kell figyelembe venni, és itt most egyértelművé vált, hogy a mindenkori adott időszak alatti esedékes törlesztőrészletet. Ez a lényege a törvényjavaslatnak.

Ennyit mondok az előterjesztők nevében, és most értelemszerűen meg kell kérdezmem helyettes államtitkár urat, hogy a kormány ismeri-e és támogatja-e a törvényjavaslatot.

A tárca álláspontjának ismertetése

ZSARNÓCI CSABA helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm szépen. Egyelőre tárcaálláspontot tudok mondani, mert a kormány még nem tudta tárgyalni. Az NGM maximálisan támogatja a javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Annyit mondanék, hogy itt csak általános vitára való alkalmasságról döntünk, mivel rendkívüli ülészak lévén a tárgysorozatba-vétel egyértelmű.

Van-e kérdés vagy észrevétel a bizottság tagjai részéről? *(Jelzésre.)* Lenhardt Balázs képviselő úr, parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

DR. LENHARDT BALÁZS (Jobbik): Egy kérdésem lenne. Ha az a cél, hogy minél többen tudjanak csatlakozni ehhez a lehetőséghez, akkor miért nem december 31-ei határidőt határoznak meg a szerződéskötésre?

ELNÖK: Van-e még kérdés vagy észrevétel? *(Jelzésre.)* Kovács Tibor alelnök úr!

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Szeretném kérdezni, hogy akkor a Fidesz képviselőcsoportja kezdeményezi a napirendre tűzését a rendkívüli ülészakban. Mert ezt kell kezdeményezni aláírásokkal.

ELNÖK: Emlékezetem szerint ez megtörtént a mai napon.

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Megtörtént?

ELNÖK: Igen.

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Akkor miért nem döntünk az általános vitára való alkalmasságról?

ELNÖK: Arról döntünk.

KOVÁCS TIBOR (MSZP): Azt mondtad, hogy tárgysorozatba-vételről döntünk.

ELNÖK: Nem, azt mondtam, hogy tárgysorozatba-vételről nem kell dönten, az általános vitára való alkalmasságról kell.

Amennyiben nincs további kérdés vagy észrevétel, helyettes államtitkár úrnak megadom a szót, bár itt szerintem a Bankszövetséggel való megállapodásra fog valamilyen formában ő is utalni, mert ha jól emlékszem, ez valamennyire érinti a határidőket.

Válaszadás

ZSARNÓCI CSABA helyettes államtitkár (Nemzetgazdasági Minisztérium): Igen, a Bankszövetséggel van egy informális egyezség, hogy ezt a határidőt kitolhatjuk 90 nappal. Úgy gondolom, hogy – ahogyan elnök úr is említette – a köztisztviselőknek eddig is lett volna lehetőségük, csak valószínűleg elkerülte a figyelmüket ez a határidő, ami a támogatáshoz kötődik. A plusz 90 nap lehetőséget fog biztosítani arra, hogy ezzel a támogatással élni tudjanak.

Döntés általános vitára való alkalmasságról

ELNÖK: Köszönöm szépen. Amennyiben nincs egyéb kérdés vagy észrevétel, akkor az általános vitára való alkalmasságról döntünk. Kérdezem, hogy a bizottság tagjai közül ki támogatja a törvényjavaslat általános vitára való alkalmasságát. *(Szavazás.)* A bizottság szinte egyhangúlag, 23 igen szavazattal támogatta. Ki nem támogatta? *(Nincs jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodás mellett a törvényjavaslatot általános vitára alkalmasnak találta.

Van-e többségi vagy kisebbségi előadóra vonatkozó igény? *(Nincs jelzés.)* Úgy látom, hogy nincs, akkor nem állít a bizottság előadót.

Köszönöm szépen, akkor ezzel a napirendünk végére értünk.

Egyebek

Holnap fél 12-kor találkozunk a bizottsági ülésen, ahol alapvető módosító javaslatok megvitatásáról döntünk, illetve a költségvetéssel kapcsolatos kérdéskörökről, általános vitára való alkalmasságról.

Köszönöm szépen, a bizottság ülését berekesztem.

(Az ülés befejezésének időpontja: 15 óra 49 perc)

Rogán Antal
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Szoltsányi V. Katalin